

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการทําวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แนวทางจากการศึกษาค้นคว้าหนังสือ บทความ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน และการเขียน ในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง และความสัมพันธ์ของทักษะทั้งสอง ซึ่งนักการศึกษาได้ แสดงความคิดเห็นและวิจัยไว้ โดยมีรายละเอียดต่างๆ ดังที่ผู้วิจัยได้รวบรวมตาม หัวข้อต่อไปนี้ คือ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 ความหมายของความสามารถในการอ่าน
- 1.2 องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน
- 1.3 ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง
- 1.4 ความหมายของความสามารถในการเขียน
- 1.5 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน
- 1.6 ความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง
- 1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียน
- 1.8 การวัดความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียน
- 1.9 การตรวจให้คะแนนงานเขียน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ
- 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างประเทศ

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน มีรายละเอียดดังนี้

1.1 ความหมายของความสามารถในการอ่าน

การอ่านไม่ใช่เป็นเพียงการออกเสียงตามสัญลักษณ์ที่ปรากฏ ได้ถูกต้องและรวดเร็วเท่านั้น แต่การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนกว่านั้น โดยผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของสิ่งที่ตนเองอ่านด้วย ความสามารถในการอ่านดังกล่าว เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ผู้ใดมีความเข้าใจในการอ่านสูงจะสามารถอ่านหนังสือ บทความ ต่างๆ ได้ถูกต้องและรวดเร็ว ซึ่งจะเป็นข้อได้เปรียบในการเรียน การศึกษาหา ความรู้เพิ่มเติมหรือการงานอาชีพของผู้อ่านเอง จึงได้มีนักศึกษากล่าวถึงความหมาย ของความสามารถในการอ่านไว้หลายท่าน ได้แก่

โดนัล ซี คูเซนเบอร์รี่ (Donald C. Cushenbery, 1977

: 1) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการเข้าใจ ข่าวสารที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งที่อ่านโดยใช้ความรู้ทาง ภาษาที่ผู้อ่านมีอยู่ สามารถสรุปใจความสำคัญของเนื้อเรื่องที่อ่านได้ มีความเข้าใจ จุดประสงค์ในการเขียนของผู้เขียน มีความสามารถในการแยกความแตกต่าง ระหว่างข้อเท็จจริงและความคิดเห็น สรุปหรือจัดเรียงเนื้อเรื่องใหม่ได้

แพทริเซีย คาร์เรล (Patricia Carrell, 1984 :

332-333) ได้เสนอว่า ความสามารถในการอ่านนั้นเป็นกระบวนการของความ สัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาของบทอ่าน และความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งความรู้เดิมนั้น ประกอบด้วย ความรู้และประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ สถานที่ต่างๆ ความ สัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ ความคิดรวบยอด ความรู้สึกและทัศนคติของผู้อ่าน

บี เจ มัวร์ (B. J. Moore, 1984 : 3-7) ได้ให้ทัศนะ

เกี่ยวกับความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถในการอ่านและเข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ต่างๆ ในข้อความที่อ่านโดยเชื่อมโยงเข้ากับประสบการณ์เดิม ของผู้อ่าน ทำให้เกิดความเข้าใจและสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ ความเข้าใจในการอ่านเป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะถ้าปราศจากความเข้าใจแล้วก็ไม่ อาจกล่าวได้ว่า ผู้อ่านมีความสามารถในการอ่าน แม้ว่าผู้อ่านจะสามารถอ่านคำทุกๆ

คำ ที่ปรากฏในข้อความนั้นอย่างถูกต้องก็ตาม ความเข้าใจเป็นจุดประสงค์สำคัญของการอ่านทุกชนิด หรืออาจกล่าวได้ว่าความสามารถในการอ่านนั้นหมายถึง ความเข้าใจข้อความที่อ่านทุกชนิด

จอห์น จี บาร์นิทส์ (John G. Barnitz, 1985 : 4) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า เป็นความสามารถของผู้อ่านในการใช้กระบวนการคิด และความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่มีอยู่เพื่อหาความหมาย หรือทำความเข้าใจต่อเนื้อหาที่ได้อ่าน

แซนดรา แมคเคย์ (Sandra Mckay, 1987 : 18) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่า ไม่ใช่เป็นเพียงการแปลความจากสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่เป็นปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เดิมของผู้อ่าน และความรู้ที่ผู้เขียนเสนอไว้ในบทอ่าน โดยใช้ความรู้ทางภาษาเป็นสื่อให้เกิดความเข้าใจ

แซนดรา ซิลเบอร์สไตน์ (Sandra Silberstein, 1987 : 31) มีความเห็นว่า ความสามารถในการอ่านนั้นเป็นผลที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและบทอ่าน โดยผู้อ่านจะใช้ความรู้ทั้งทางภาษาที่มีอยู่ และความรู้เดิมของผู้อ่านเพื่อจะช่วยให้ผู้อ่านมีความเข้าใจในบทอ่านนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น

นอกจากนั้น หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2524 : 3) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านว่า คือ ความสามารถเข้าใจเนื้อความที่อยู่ในบทอ่าน ความสามารถในการมีปฏิกริยาร่วมกับสิ่งที่อ่าน รวมทั้งความสามารถในการคัดเลือก รวบรวมความคิดและข้อเท็จจริง สามารถให้ข้อสรุปและตัดสินใจได้ ทักษะเหล่านี้ไม่ใช่ว่าจะจำเป็นสำหรับภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยเฉพาะ แต่เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางความคิด

จากทัศนะและข้อคิดเห็นดังกล่าวของนักการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านนั้นคือ ความสามารถของผู้อ่านในการใช้กระบวนการคิด เชื่อมโยงระหว่างความรู้ทางภาษาที่ผู้อ่านมีอยู่รวมกับความรู้ ประสบการณ์เดิม และความคิดของผู้อ่านมารวมกัน เพื่อทำความเข้าใจ ตีความหรือวิเคราะห์ข้อความหรือข้อมูลในบทอ่านที่ได้อ่านจนสามารถเข้าใจความหมาย วัตถุประสงค์ และความคิดที่ผู้เขียนต้องการจะสื่อสารแก่ผู้อ่านได้ถูกต้อง

1.2 องค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน

ดังที่ได้กล่าวถึงความหมายของความสามารถในการอ่านว่าเป็นกระบวนการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมาย วัตถุประสงค์ และความคิดของผู้เขียนได้ถูกต้อง แต่การที่ผู้อ่านจะมีความสามารถดังกล่าวได้จำเป็นต้องมีความสามารถต่างๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกี่ยวกับเรื่องนี้ได้มีผู้ให้ทัศนะไว้ดังนี้

เค็นเน็ธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman, 1971 : 25-27) กล่าวถึงองค์ประกอบในการอ่านว่ามี 4 ประการ ได้แก่

1. ความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ซึ่งระยะเริ่มต้นผู้อ่านจะเรียนรู้เพียงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษรที่ปรากฏ และความหมายของคำศัพท์ แต่ต่อมาเมื่อมีประสบการณ์ในการอ่านมากขึ้น ผู้อ่านจะสามารถทำความเข้าใจภาษาที่ปรากฏในบทอ่านได้มากขึ้น

2. ประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (Schema) ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับบทอ่าน และความรู้เดิมที่ผู้อ่านมีอยู่

3. ความสมบูรณ์ของบทอ่าน หรืองานเขียนนั้น (Conceptual or Semantic Completeness) ถ้าบทอ่านนั้นมีเนื้อเรื่องที่ไม่สมบูรณ์ จะทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่าน นอกจากผู้อ่านจะมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับเนื้อเรื่องในบทอ่านมาก่อน

4. ความสามารถในการวิเคราะห์โครงสร้างของงานเขียน (Text Schema) โครงสร้างของงานเขียนแต่ละชิ้นนั้นจะแตกต่างกัน และจะนำเสนอความเชื่อรวมทั้งวัฒนธรรมของผู้เขียนด้วย ซึ่งถ้าผู้อ่านมีวัฒนธรรมและประสบการณ์เดิมที่แตกต่างไปจากงานเขียนนั้น จะเป็นสาเหตุให้ผู้อ่านไม่สามารถประสบความสำเร็จในการอ่านงานเขียนดังกล่าว

คาร์ลอส อัลเฟรโด โยริโอ (Carlos Alfredo Yorio, 1971 : 107-115) มีความเห็นว่า ความสามารถในการอ่านจะประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่อ่าน (Knowledge of the Language)

2. ความสามารถของผู้อ่านในการทำนายหรือเดาเนื้อเรื่อง ที่อ่านเพื่อที่จะเลือกข้อมูลได้ถูกต้อง (Ability to Predict or Guess in order to Make the Correct Choices)

3. ความสามารถในการจดจำตัวชี้แนะต่างๆ ที่อ่านมาแล้ว (Ability to Remember the Previous Cues)

4. ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะต่างๆ ที่ได้เลือกไว้แล้วเข้าด้วยกัน (Ability to Make the Necessary Associations between the Different Cues that Have Been Selected)

แฟรงค์ เจ กุสแซค (Frank J. Guszak, 1978 : 2) มีความเห็นว่า ผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่าน จะต้องมีความสามารถในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสามารถในการเชื่อมโยงประสบการณ์ และความคิดรวบยอดกับตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในบทอ่านนั้น

2. ความสามารถในการเก็บสะสมใจความ และสามารถในการเลือกรายละเอียดที่สำคัญๆ ของเรื่องที่อ่าน

ร็อด เอลลิส และ ไบรอัน ทอมลินสัน (Rod Ellis and Brian Tomlinson, 1980 : 140-142) มีความเห็นว่า ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีเพราะมีความสามารถต่างๆ ต่อไปนี้เป็นองค์ประกอบ ได้แก่

1. ความสามารถในการใช้ทักษะกลไก (Mechanical Skill) คือ ทักษะในการใช้สายตาจากซ้ายไปขวา ผู้อ่านที่มีทักษะด้านนี้ดี จะสามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว

2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ (Understanding the Meanings of Lexical Items) ผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายทั้งโดยตรง (Denotative) และโดยอ้อม (Connotative) ของคำในบทอ่าน นอกจากนี้ผู้อ่านควรสามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทได้อีกด้วย

3. ความสามารถในการเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Understanding Grammatical Meaning) ในการอ่านนั้นผู้อ่านควรมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยคแบบต่างๆ รู้จักใช้ตัวแนะนำในการสร้างแนวคิด รู้จักการใช้ตัวเชื่อม และเข้าใจถ้อยคำที่ผู้เขียนใช้อย่างอิงถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว

4. ความสามารถในการให้เหตุผล (Reasoning Skill) ทักษะนี้เป็นทักษะด้านความคิดที่ผู้อ่านจะใช้ในการเชื่อม หรือลำดับเรื่องราวต่างๆ ในบทอ่านเข้าด้วยกัน ผู้อ่านจะได้รู้ว่า สิ่งใดสำคัญและสิ่งใดไม่สำคัญ

5. ความสามารถในการเลือกสรร (Selection Skill) ทักษะนี้จะช่วยให้ผู้อ่านรับรู้ถึงโครงสร้างภายในบทอ่าน เช่น รู้ว่าส่วนใดคือ บทนำ เนื้อเรื่อง และบทสรุป ผู้อ่านจะสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญ และข้อความที่มาสนับสนุนได้

แพทริเซีย แอล คาร์เรล และ โจน ซี ไอสเตอร์โฮลด์ (Patricia L. Carrell and Joan C. Eisterhold, 1983 : 556) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่า เป็นกระบวนการของปฏิกริยาร่วมระหว่างกระบวนการทางความรู้ 2 กระบวนการ ซึ่งได้แก่

1. กระบวนการรับรู้ข้อมูล ซึ่งขึ้นอยู่กับตัวป้อนทางภาษาภายในบทอ่าน เรียกว่า กระบวนการจากล่างขึ้นบน (Bottom-Up) หรือกระบวนการใช้บทอ่านเป็นพื้นฐาน (Text-Based Processing) ซึ่งหมายถึง ตัวอักษรหรือข้อมูลที่ปรากฏในบทอ่านจะเป็นตัวชี้แนะให้ผู้อ่านเข้าใจในบทอ่าน

2. กระบวนการรับรู้ข้อมูล เรียกว่า กระบวนการจากบนลงล่าง (Top-Down) หรือกระบวนการพื้นฐานของความรู้ (Knowledge-Based) หรือกระบวนการสร้างความคิดรวบยอด (Conceptually-Driven) หมายถึง ผู้อ่านใช้พื้นความรู้และประสบการณ์ที่สะสมไว้ เป็นตัวชี้แนะเพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทอ่านนั้น

กระบวนการทั้งสองจะทำงานไปพร้อมๆ กันในขณะที่อ่าน ถ้าขาดกระบวนการใดกระบวนการหนึ่ง จะทำให้ผู้อ่านไม่สามารถอ่านบทอ่านนั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เอ็ดดี วิลเลียมส์ (Eddie Williams, 1986 : 3-7) ได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับองค์ประกอบที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการอ่านไว้ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับระบบของการเขียน (Knowledge of the Writing System) ทั้งในลักษณะที่เป็นลายมือเขียน และตัวพิมพ์ รวมถึงความรู้ด้านการสะกดคำ การผสมคำ และการอ่านคำได้อย่างถูกต้อง

2. ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Knowledge of the Language) ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่านจะต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้าง และไวยากรณ์ของภาษาเป็นอย่างดี

3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) ในการอ่านผู้อ่านจะต้องสามารถบอกถึงจุดมุ่งหมายของบทอ่านได้ นอกจากนี้ก็ต้องเข้าใจวิธีการเรียบเรียงเนื้อหา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคต่างๆ และสามารถติดตามความคิดของผู้เขียนได้อีกด้วย

4. ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน (Knowledge of the World) ความรู้ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง กีฬา ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ ที่ผู้อ่านสามารถนำมาสัมพันธ์กับบทอ่านได้ เพื่อสร้างความเข้าใจในการอ่าน

คริสทีน คาสานาฟ (Christine Casanave, 1987 : 2-3) ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การอ่านที่ประสบผลสำเร็จนั้นจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. ความสามารถในการถอดรหัสของผู้อ่าน หรือความสามารถในการเข้าใจหรือตีความหมายตัวอักษรที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในงานเขียนนั้น

2. ความเหมาะสมของบทอ่าน ซึ่งหมายถึง บทอ่านที่เขียนโดยใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ผู้อ่านคุ้นเคย

3. ความสอดคล้องระหว่างความรู้เดิมและความรู้ใหม่ของผู้อ่านในบทอ่านนั้น

4. ความสามารถในการคิดค้นหาวิธีการแก้ปัญหาข้อสงสัยของผู้อ่าน

เดวิด นูแนน (David Nunan, 1989 : 35) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านว่าประกอบด้วย

1. ความสามารถในการเชื่อมโยงคำ เช่น เชื่อมโยงเสียงกับตัวอักษร
2. ความรู้ทางด้านไวยากรณ์เพื่อช่วยในการตีความ
3. ความรู้เกี่ยวกับเทคนิควิธีต่างๆ ในการอ่านเพื่อผู้อ่านจะได้เลือกวิธีให้ตรงตามจุดประสงค์
4. ความสามารถในการนำความรู้เดิมมาสัมพันธ์กับเรื่องที่อ่าน
5. ความสามารถที่จะทราบถึงจุดประสงค์หรือหน้าที่ของประโยคแต่ละประโยค หรือส่วนต่างๆ ของบทอ่าน แม้ว่าบางครั้งผู้เขียนจะไม่ได้กล่าวไว้โดยตรง

จากข้อคิดเห็นของนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่าน ซึ่งได้กล่าวถึง องค์ประกอบของความสามารถในการอ่านไว้ต่างกันในระยะอดีตถึงขั้นต้นนั้น สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบหลักสำคัญของความสามารถในการอ่าน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาที่ผู้อ่านมีอยู่ในทุกๆ ด้าน ทั้งเสียง ศัพท์ โครงสร้าง ประสบการณ์เดิมหรือพื้นความรู้ รวมทั้งความคิดของผู้อ่าน ความสามารถในการสรุป ตีความ หรือวิเคราะห์บทอ่าน โดยผู้อ่านจะนำองค์ประกอบเหล่านี้มาสัมพันธ์กัน เพื่อทำความเข้าใจความหมายของบทอ่านและวัตถุประสงค์ของผู้เขียนได้ถูกต้อง

1.3 ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

จากความสามารถในการอ่านและองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น เป็นการกล่าวถึงความสามารถในการอ่านโดยทั่วไป ซึ่งไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านภาษาใด ยังคงต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ ที่ได้เสนอไว้แล้วนั้น แต่อย่างไรก็ตามในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้น ได้มีนักการศึกษาสนใจศึกษาและเสนอข้อคิดเห็นไว้ต่างกันไป ผู้ที่เสนอว่าการอ่านในภาษาที่หนึ่งนั้นคล้ายกับการอ่านในภาษาที่สอง เพราะเป็นกระบวนการเดียวกัน คือ

เค็นเน็ธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman, 1973 : 27) ได้เสนอแบบจำลอง (Model) ของการอ่าน ซึ่งอิงหลักภาษาศาสตร์จิตวิทยา และถือว่ากระบวนการอ่านที่เสนอนี้มีความเป็นสากล คือ ไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านภาษาอะไร กระบวนการอ่านจะเป็นไปตามแบบจำลองนี้เสมอ โดยเริ่มต้นด้วยการเห็น (See) การมองดู (Look) และในขณะที่สมองรับรู้ตัวอักษรนั้น ผู้อ่านจะทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้า (Prediction) โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ทางภาษาและประสบการณ์ในอดีต เพื่อเป็นแกนนำในการสุ่มและเลือกความหมาย (Sample and Select) กระบวนการอ่านนี้จะเกี่ยวเนื่องกันเป็นวงจรจนกว่าการอ่านจะสิ้นสุดลง นอกจากนี้เขายังกล่าวว่า "การเรียนรู้การอ่านในภาษาที่สองนั้นจะง่ายขึ้นสำหรับผู้รู้หนังสือในภาษาแม่ของตนแล้ว" ซึ่งความคิดเห็นนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ โอเวน เอฟ บอยล์ และ ซูซาน เอฟ เพอร์เรกอย (Owen F. Boyle and Suzanne F. Perego, 1990 : 195) ที่ได้กล่าวว่า "การอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมีกระบวนการที่คล้ายกัน คือ ผู้อ่านจะใช้ความรู้ด้านตัวอักษร โครงสร้าง และตัวชี้แนะที่มีอยู่ในบทอ่านมาช่วยในการทำนายเนื้อหา และตีความหมายของบทอ่าน แต่ในการอ่านภาษาที่สองนั้น ผู้อ่านอาจเกิดความเข้าใจในการอ่านช้ากว่าการอ่านภาษาที่หนึ่ง" และ ลูโด ที เวอร์โฮเวน (Ludo T. Verhoeven, 1990 : 90-91) ก็ได้กล่าวไว้ทำนองเดียวกันว่า "กลวิธีในการอ่านภาษาที่หนึ่งมีความคล้ายคลึงกับกลวิธีที่ใช้ในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ"

ดี จอยลี (D. Jolly อ้างถึงใน Charles J. Alderson, 1984 : 2) มีความคิดเห็นคล้ายกับ เค็นเน็ธ เอส กูดแมน (Kenneth S. Goodman) ว่าความสามารถในการอ่านภาษาที่สองนั้นใช้ทักษะในการอ่านเหมือนกับที่อ่านในภาษาที่หนึ่ง กล่าวคือ การประสบผลสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น เกิดจากการถ่ายโอนของทักษะการอ่านในภาษาที่หนึ่ง ไม่ใช่การเรียนรู้ทักษะการอ่านใหม่ และเขาเชื่อว่าสาเหตุที่ผู้อ่านไม่สามารถอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น เป็นเพราะว่าไม่ใช้ทักษะเดิมในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ หรือเป็นเพราะความล้มเหลวในการถ่ายโอนทักษะเดิมนั้นเอง

ในเรื่องการถ่ายโอนความสามารถในการอ่านจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง ตามความคิดเห็นของ ดี จอยลี (D. Jolly) นั้น ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นสนับสนุน อาทิเช่น

ชาร์ลส์ เจ อัลเดอร์สัน (Charles J. Alderson, 1984 : 2, 19) ได้กล่าวอ้างประสบการณ์ของตน และครูผู้สอนภาษาจำนวนหนึ่ง ซึ่งเชื่อว่าเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไม่ติดพอ เนื่องจากผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ไม่ติดพอ ดังนั้น ปัญหาการอ่านในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ จึงเป็นผลมาจากความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่เท่านั้นเอง

คาร์ลอส เจ โอแวนโด และ เวอร์จิเนีย พี คอลลีเยอร์ (Carlos J. Ovando and Virginia P. Collier, 1987 : 93-94) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่และภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่าทักษะต่างๆ ในการอ่านนั้นถ่ายโอนจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่ง ถึงแม้ว่าทั้งสองภาษานั้นจะมีระบบในการเขียนต่างกันก็ตาม สิ่งที่จะถ่ายโอนจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สอง ได้แก่ กลวิธีการอ่านทั่วๆ ไป นิสัยและทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของเนื้อหา ความรู้เกี่ยวกับลักษณะของงานเขียน ทักษะในการทำความเข้าใจ การฝึกรับรู้ทางสายตาและความคิด นอกจากนี้ผู้เรียนที่สามารถอ่านและเขียนภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตนเองได้ โดยทั่วไปแล้วจะมีความก้าวหน้าในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้เร็วกว่าผู้เรียนที่ไม่สามารถอ่านและเขียนในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตนมาก่อน

เจ โคดี (J. Coady อ้างถึงใน ไคล เพอร์คินส์ และคณะ (Kyle Perkins et al., 1989 : 2) เชื่อว่า ความสามารถในการอ่านภาษาที่สองของผู้เรียนจะดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง การที่ผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถอ่านภาษาที่สองได้ดี เนื่องจากพวกเขาถ่ายโอนทักษะการอ่านที่ไม่มีประสิทธิภาพในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการอ่านภาษาที่สอง และยังคงมีผู้เรียนอีกเป็นจำนวนมากที่มีความรู้ในภาษาที่สองดี แต่ไม่ประสบผลสำเร็จในการอ่าน ดังนั้น ครูผู้สอนจึงควรที่จะสอนทักษะการอ่านที่ดีแก่ผู้เรียนตั้งแต่การเรียนอ่านในภาษาที่หนึ่ง นอกจากนี้เขายังเชื่อว่า ความสามารถในการอ่านภาษาที่สองของผู้

เรียนซึ่งมีผู้เห็นว่าแตกต่างจากภาษาที่หนึ่งนั้น ไม่ใช่ความแตกต่างในเรื่องของกระบวนการอ่าน แต่เป็นความแตกต่างในเรื่องของปัญหาในการอ่าน ซึ่ง ไคล เพอร์คินส์ และคณะ (Kyle Perkins et al., 1989 : 2) ได้แบ่งปัญหาสำหรับผู้เรียนการอ่านในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เป็น 2 ประเภท คือ ปัญหาในการอ่าน (Reading Problem) และปัญหาทางภาษา (Language Problem)

ในด้านปัญหาการอ่านภาษาที่สองซึ่งเกิดจากปัญหาในการอ่าน ได้มีผู้แสดงความคิดเห็นไว้ ดังนี้

เจ แมค นามารา (J. Mac Namara, 1970 : 110) ได้กล่าวว่า "ในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศแม้ว่าผู้อ่านจะมีความรู้ในด้านคำ และโครงสร้างของภาษานั้นอยู่ในเกณฑ์ดี แต่สิ่งที่เป็นปัญหาของผู้อ่าน คือ ความยากในการทำความเข้าใจเนื้อหาที่ได้อ่าน"

คาร์ลอส อัลเฟรโด โยริโอ (Carlos Alfredo Yorio, 1971 : 107-115) ได้กล่าวถึง การอ่านในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่าซับซ้อนกว่าในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ โดยผู้เรียนจะประสบปัญหาในการอ่าน ได้แก่ ปัญหาการเลือกตัวชี้แนะผิด หรือไม่แน่ใจในการเลือกตัวชี้แนะ ผู้เรียนจึงไม่สามารถเชื่อมโยงตัวชี้แนะต่างๆ เข้าด้วยกัน ทำให้ไม่เข้าใจในบทอ่านนั้น นอกจากนี้ปัญหาในการอ่านภาษาที่สองยังเกิดจากผู้อ่านไม่คุ้นเคย เนื้อเรื่องที่อ่าน ขาดการฝึกหัด โดยเฉพาะในช่วงระยะแรกๆ ของการเรียนภาษาต่างประเทศ ทำให้ไม่สามารถจดจำตัวชี้แนะที่อ่านมาแล้วได้ดีเท่าเจ้าของภาษา

จิม เบล และ แซนดรา บาร์ราบี (Jim Bell and Sandra Barraby, 1984 : 14-15) ได้กล่าวถึงปัญหาการอ่านภาษาที่สองของผู้เรียนที่เกิดจากปัญหาการอ่านว่า อาจเกิดมาจากความยากของเนื้อหาที่อ่าน ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนซึ่งรู้หนังสือในภาษาใดภาษาหนึ่งแล้ว จะมีกลวิธีต่างๆ ในการอ่านที่พวกเขาใช้เป็นประจำ แต่ถ้าเนื้อหาของเรื่องที่จะอ่านในภาษาที่สองยากเกินไป ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งได้ เป็นอย่างดีก็ไม่สามารถใช้กลวิธีในการอ่านของเขา กับ เนื้อหาที่ยากนั้นได้ เขาจะใช้กลวิธีของผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งต่ำ เช่น การอ่านคำต่อคำแทนเพราะเขาไม่สามารถทำนายศัพท์หรือ

โครงสร้างทางภาษาได้ ดังนั้น จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่เนื้อหาที่จะนำมาให้ผู้เรียนอ่านนั้นไม่ควรจะยากเกินไป

มาร์วา เอ บาร์เน็ต (Marva A. Barnett, 1990 : 34) ได้ชี้ให้เห็นความแตกต่างของการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ซึ่งเกิดจากปัญหาในการอ่าน (Reading Problem) ของผู้อ่านไว้ว่า ในการอ่านภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่นั้นผู้อ่านคุ้นเคย เพราะเรียนรู้มาตั้งแต่วัยเด็ก ผู้อ่านสามารถใช้กลวิธีในการอ่านได้คล่องแคล่วต่างจากภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศซึ่งผู้เรียนไม่คุ้นเคย และมาเริ่มเรียนทีหลัง พัฒนาการของกลวิธีในการอ่านไม่เพียงพอ จึงทำให้ผู้อ่านประสบความยุ่งยากในการอ่าน นอกจากนี้วัฒนธรรมของผู้อ่านและวัฒนธรรมในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่แตกต่างกัน ก่อให้เกิดปัญหาในการอ่านได้เช่นเดียวกัน

ในด้านปัญหาการอ่านภาษาที่สองที่เกิดจากปัญหาทางภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้การอ่านในภาษาที่สองนั้นมีความยากและความซับซ้อนกว่าการอ่านในภาษาที่หนึ่งมาก ได้มีผู้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

คาร์ลอส อัลเฟรโด โยริโอ (Carlos Alfredo Yorio, 1971 : 107-115) ได้กล่าวถึง ปัญหาในการอ่านภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศที่แตกต่างจากการอ่านในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ที่เกิดจากปัญหาทางภาษา (Language Problem) เนื่องจากความรู้ในภาษาที่สองของผู้อ่านไม่เท่ากับความรู้ของเจ้าของภาษา ไม่ว่าจะเป็นความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้าง และการตีความ จึงทำให้ผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับบทอ่านได้ในระดับเดียวกับเจ้าของภาษา ผู้อ่านไม่สามารถทำนายหรือเลือกตัวชี้แนะ (Cues) ที่ช่วยสร้างความเข้าใจในการอ่านได้ถูกต้อง อีกประการหนึ่งการมีข้อจำกัดของความรู้ในด้านภาษาและพัฒนาการในภาษาที่สองที่ยังไม่สมบูรณ์ ทำให้กระบวนการอ่านของผู้อ่านไม่เป็นไปโดยอัตโนมัติ (Automatic Level) ดังเช่นการอ่านภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตน นอกจากนี้ผู้อ่านยังได้รับการแทรกแซงของภาษาแม่ในการอ่านทุกระดับทั้งด้านเสียง คำศัพท์ หรือโครงสร้างอยู่ตลอดเวลา ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายของข้อมูลได้ช้าและค่อนข้างยุ่งยากกว่าการอ่านในภาษาแม่

มัลคอล์ม คูเปอร์ (Malcolm Cooper, 1984 : 134) ได้กล่าวถึงปัญหาของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและอ่านภาษาอังกฤษไม่เก่งว่า เป็นเพราะมีความรู้ด้านคำศัพท์ในภาษาอังกฤษน้อย และในขณะที่อ่านมักสนใจกับความหมายในคำเท่านั้น โดยไม่รู้จักใช้ตัวชี้แนะในบริบท (Context Cue) มาช่วยในการตีความหมายของคำศัพท์

โจแอนน์ ดีวายนี (Joanne Devine, 1988 : 261-262) มีความเห็นว่า ความสามารถทางภาษา (Language Proficiency) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญมากที่จะช่วยผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านทั้งภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ และภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ความสามารถทางภาษาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน โดยเฉพาะผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ความสามารถในภาษานั้นพอสมควร จึงจะสามารถทำความเข้าใจในบทอ่านที่อ่านได้ง่ายขึ้น และสามารถเข้าใจบทอ่านได้ชัดเจนถูกต้อง ซึ่งความเห็นนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิลเลียม เกรบ (William Grabe, 1988 : 58) ซึ่งสรุปได้ว่าการขาดความรู้ความสามารถด้านภาษา จะเป็นอุปสรรคให้ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไม่ประสบความสำเร็จในการอ่าน ดังนั้น ครูจึงควรสอนความรู้ด้านภาษาให้แก่นักเรียนอย่างเพียงพอ ก่อน จึงสอนให้นักเรียนอ่าน

นอกจากนี้ มาร์วา เอ บาร์เน็ต (Marva A. Barnett, 1990 : 34) ได้ชี้ให้เห็นความแตกต่างของการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองซึ่งเกิดจากปัญหาทางภาษา (Language Problem) ของผู้อ่านไว้ว่า เนื่องจากความรู้ในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้อ่านยังพัฒนาได้ไม่เต็มที่ ทำให้ผู้อ่านไม่สามารถออกเสียง และทำความเข้าใจในบทอ่านได้ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา ซึ่งความคิดนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ ลูโด ทิ เวอร์โฮเวน (Ludo T. Verhoeven, 1990 : 90-91) ที่กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้การอ่านในภาษาที่สองมีความยุ่งยากซับซ้อนกว่าในภาษาที่หนึ่งว่า เป็นเพราะโครงสร้างของภาษาที่สองที่ผู้อ่านไม่คุ้นเคย หรือความรู้ในภาษาที่สองที่ผู้อ่านมีอยู่อย่างจำกัด จึงเป็นสาเหตุให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาที่สองมากกว่าในภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของตนเอง

1.4 ความหมายของความสามารถในการเขียน

แม้ว่าทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนเป็นทักษะที่ผู้เรียนรู้อาจจะเรียนเป็นทักษะสุดท้ายในสิ่งที่ทักษะ แต่การเขียนก็เป็นทักษะที่มีความจำเป็นไม่น้อยไปกว่าทักษะอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากการเขียนเป็นข้อมูลสำหรับอ้างอิงในทุกโอกาส นอกจากนี้การเขียนยังแสดงถึงความสามารถในการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดี ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนสูง ย่อมก่อให้เกิดประโยชน์อย่างมากทั้งในด้านการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับที่สูงขึ้น และในด้านการงานอาชีพด้านสิ่งพิมพ์หรือหนังสือต่างๆ ดังนั้น ในการเรียนรู้อาชีพผู้เรียนย่อมมีความต้องการจะมีความสามารถในการเขียนที่ดีด้วย สำหรับความหมายของความสามารถในการเขียนนั้นได้มีผู้กล่าวไว้ดังต่อไปนี้

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 53, 138) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ประกอบด้วยความสามารถด้านภาษา คือ ความสามารถในการใช้กฎเกณฑ์ทางภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสม และความสามารถด้านการเขียน คือ สามารถใช้ลีลาการเขียน และกลไกการเขียนที่ถูกต้อง นั่นคือสามารถเลือกใช้ประโยคและสำนวนภาษาได้อย่างเหมาะสม ใช้เครื่องหมายวรรคตอน เขียนตัวอักษรได้ถูกต้อง ตลอดจนมีความสามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนออกมาเป็นภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องและสมเหตุสมผล

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980 : 6) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนว่า ครอบคลุมมากกว่าการสร้างประโยคอย่างเดียว ดังนั้น ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ และเขียนได้ชัดเจนไม่คลุมเครือ

เอช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson, 1978 : 61-63) ได้ให้ความเห็นว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการสื่อข้อความของผู้เขียนไปยังผู้อ่าน ดังนั้น จึงมีไว้เพียงแต่เขียนประโยคต่อๆ กันแม้ว่าจะถูกไวยากรณ์ก็ตาม ผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงประโยคต่างๆ ให้มีความต่อเนื่องเป็นหน่วยการ

สื่อสารที่มีความหมาย (Acceptable Unit of Communication) และรู้จักการใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความ (Discourse Markers) อย่างถูกต้องด้วย

วาเลอรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt, 1987 : 257) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ทางภาษาของผู้เขียน โดยใช้ภาษาถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นงานเขียนที่มีคุณภาพแก่ผู้อ่าน

ดอนน์ เบอ์น (Donne Byrne, 1988 : 1) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า ไม่ใช่เป็นเพียงการเขียนสัญลักษณ์ทางภาษาเท่านั้น แต่หมายถึงกระบวนการในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารและความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีการเรียบเรียงถ้อยคำ จัดลำดับความคิดได้เหมาะสมสามารถสื่อสารข้อมูลนั้นไปสู่ผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 108) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนว่า เป็นกระบวนการที่มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับความคิด เพราะผู้เขียนจะต้องคิดว่า จะเขียนอะไร เพื่อใคร และมีจุดมุ่งหมายอะไร แล้วรวบรวมข้อมูล เลือกสรรและจัดลำดับความคิด เพื่อเรียบเรียงออกมาเป็นตัวอักษร โดยใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาในด้านการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวางกลสัมพันธ์ให้ได้มาซึ่งงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน

จากความคิดเห็นและคำกล่าวของนักการศึกษาดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียน คือ ความสามารถในการใช้กระบวนการคิดของผู้เขียนที่พยายามถ่ายทอดความรู้และความคิด ที่ต้องการนำเสนอแก่ผู้อ่าน โดยใช้ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางภาษา การเลือกใช้ถ้อยคำ การจัดลำดับ การเรียบเรียงภาษาออกมาเป็นงานเขียนเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

1.5 องค์ประกอบของความสามารถในการเขียน

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปแล้วว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในทักษะทางภาษาทั้งสี่ทักษะ และจากความหมายของความสามารถในการเขียนที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้เราได้ทราบว่า ความสามารถในการ

การเขียนนั้นเป็นความสามารถที่ต้องอาศัยองค์ประกอบต่างๆ หลายด้านมาประกอบกัน เพื่อให้ความสามารถในการเขียนของผู้เขียนมีประสิทธิภาพ ซึ่งได้มีผู้ให้ความเห็น ข้อเสนอแนะหรือข้อสรุปต่างๆ ไว้มากมาย อาทิเช่น

คริสตินา แบรทท์ พอลสตัน และ แมรี นิวแมน บรูเดอร์ (Christina Bratt Paulston and Mary Newman Bruder, 1976 : 205) ได้เสนอความเห็นไว้ว่า ความสามารถในการเขียนควรมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้ 3 ประการ คือ

1. รูปแบบภาษาที่ถูกต้อง (Correct Language) ผู้เขียนควรมีความสามารถเขียนงานเขียนด้วยรูปแบบภาษาที่เหมาะสมและถูกต้อง

2. กลไกในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Mechanics of Punctuations) ผู้เขียนควรมีความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนในการเขียนได้อย่างถูกต้อง

3. การเรียบเรียงเนื้อหา (Organization of Content) ผู้เขียนควรมีความสามารถเรียบเรียงเนื้อหาในงานเขียนให้เป็นไปตามลำดับความคิดที่ต้องการจะนำเสนออย่างชัดเจน ตรงตามวัตถุประสงค์ ไม่สับสนหรือวกวน

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 138) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่จำเป็นและสำคัญต่อความสามารถในการเขียนไว้ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skill) หมายถึง ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ได้ถูกต้อง

2. ทักษะลีลาในการเขียน (Stylistical Skill) หมายถึง ความสามารถในการเลือกใช้ประโยคและภาษาได้อย่างเหมาะสม

3. ทักษะกลไกในการเขียน (Mechanics Skill) หมายถึง ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนตัวอักษรและสะกดคำได้ถูกต้อง

4. ทักษะการตัดสินใจ (Judgement Skill) หมายถึง ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิด และลำดับความคิดนั้นอย่างสมเหตุสมผล มีลีลาการเขียนที่เหมาะสมกับเนื้อ เรื่องนั้น

โรนัลด์ วิ ไวท์ (Ronald V. White, 1980 : 6) ได้ให้ทัศนะว่า ความสามารถในการเขียนจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบต่างๆ ต่อไปนี้ ได้แก่

1. ความถูกต้องของภาษา (Correction of Form) หมายถึง ผู้เขียนสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และหลักการต่างๆ ทางภาษา

2. ความเหมาะสมของลีลาภาษา (Appropriateness of Style) หมายถึง ผู้เขียนสามารถเขียนงานนั้นด้วยลีลาที่เหมาะสมต่อเนื้อเรื่องที่เขียน มีการเลือกใช้คำและภาษาที่สละสลวย

3. เอกภาพของแก่นของเรื่องและประโยคใจความสำคัญ (Unity of Theme and Topic) หมายถึง ผู้เขียนจะต้องนำเสนอความคิดและเรียบเรียงข้อความได้สัมพันธ์กัน และมีความเป็นเอกภาพในเรื่องที่จะเขียนนั้น โดยนำความรู้ของผู้เขียนมาถ่ายทอดให้เหมาะสมกับหัวเรื่อง โดยคำนึงถึงผู้อ่านด้วย

แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1983 : 5-11) ได้ให้ทัศนะว่าในการที่จะเขียนได้ชัดเจน คล่องแคล่ว และสื่อความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจได้ดีนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความเข้าใจในองค์ประกอบเหล่านี้ คือ

1. เนื้อหา (Content) ในการเสนอเนื้อหาของงานเขียน ผู้เขียนควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ของถ้อยความ (Relevance) ความชัดเจน (Clarity) การมีความคิดริเริ่ม (Originality) และความมีเหตุผล (Logic) ฯลฯ

2. กระบวนการของผู้เขียน (The Writers' Process) ผู้เขียนควรมีกระบวนการเขียนที่ครบวงจร ได้แก่ การได้มาซึ่งความคิด (Getting Ideas) การเริ่มลงมือเขียน (Getting Started) การเขียนร่าง (Writing Drafts) และการทบทวนแก้ไข (Revising)

3. ผู้อ่าน (Audience) ผู้เขียนจะต้องพิจารณาก่อนลงมือเขียนว่า ผู้อ่านเป็นใคร เพื่อสามารถผลิตงานเขียนนั้นได้เหมาะสมกับผู้อ่าน

4. จุดประสงค์ (Purpose) ผู้เขียนจะต้องมีเหตุผลในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น

5. การเลือกใช้คำ (Word Choice) ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary) สำนวน (Idiom) และคำที่แสดงความรู้สึก (Tone) ได้เหมาะสม

6. การเรียบเรียงข้อความ (Organization) ผู้เขียนควรคำนึงถึงการเรียบเรียงถ้อยคำเป็นปริเฉท (Paragraphs) ประโยคใจความสำคัญและประโยคสนับสนุน (Topic and Support) การใช้เครื่องหมายสัมพันธ์ความและความเป็นเอกภาพ (Cohesion and Unity)

7. กลไกในการเขียน (Mechanics) ผู้เขียนควรคำนึงถึงลายมือ (Handwriting) การสะกดคำ (Spelling) และเครื่องหมายวรรคตอน (Punctuations) ฯลฯ

8. ไวยากรณ์ (Grammar) ผู้เขียนควรคำนึงถึง กฎเกณฑ์การใช้คำกริยา (Rules for Verbs) ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (Agreement) คำนำหน้านาม (Articles) และคำสรรพนาม (Pronouns) ฯลฯ

9. ความสัมพันธ์ระหว่างถ้อยคำในประโยค (Syntax) ผู้เขียนควรคำนึงถึงโครงสร้างประโยค (Sentence Structure) ขอบข่ายของประโยค (Sentence Boundaries) และการเลือกใช้ลีลาของประโยค (Stylistic Choices) ฯลฯ

อาร์เธอร์ บรูคส์ และ ปีเตอร์ กรุนดี (Arthur Brookes and Peter Grundy, 1990 : 14-26) ได้ให้ความเห็นว่า องค์ประกอบของความสามารถในการเขียนที่ครูผู้สอนภาษาควรสอนแก่นักเรียน ได้แก่

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน (Purpose) ซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นมากในการเขียนงานเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียนเสียก่อน จึงจะสามารถเริ่มลงมือเขียนได้

2. ภาษาพูดและภาษาเขียน (Spoken and Written Language) ผู้เขียนจะต้องมีความเข้าใจในการใช้ภาษาในการเขียนงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมักจะใช้ภาษาเขียนในการเขียนงานเขียน นอกจากเป็นการเขียนงานเขียนที่มีบทพูดอาจมีการใช้ภาษาพูดเข้ามาร่วมด้วย อย่างไรก็ตาม ใน

องค์ประกอบข้อนี้รวมการใช้ภาษาได้ถูกต้องตามไวยากรณ์ สังคมศาสตร์ และการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ไว้ด้วย

3. ความเป็นนักอ่าน (Readership) ผู้เขียนจะต้องเป็นผู้ที่อ่านมาก ซึ่งจะช่วยให้เขียนไม่เพียงแต่ด้านความรู้ที่จะนำมาใช้ในการเขียนเท่านั้น แต่จะช่วยให้ผู้เขียนได้เห็นรูปแบบการเขียนที่แตกต่างกันไปในงานเขียนแต่ละชิ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์มากต่อการเขียนของผู้เขียนเอง

4. กระบวนการและผลผลิตของงานเขียน (Process and Product) ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในกระบวนการเขียนว่า ในการเขียนแต่ละครั้งนั้นจะต้องมีลำดับขั้นตอนไม่ใช่เขียนเพียงครั้งเดียวเป็นงานเขียนทันที แต่จะต้องมีการศึกษาหาข้อมูล มีการวางแผน (Planning) เพื่อเขียนฉบับร่าง (Draft) ก่อน แล้วจึงทบทวนแก้ไข (Revising) เพื่อให้ได้งานเขียน (Product) ที่มีคุณภาพ

5. การวิเคราะห์รูปแบบของภาษาเขียน (Genre Analysis) ผู้เขียนจะต้องมีความรู้และความเข้าใจในรูปแบบของงานเขียนแต่ละประเภทว่างานเขียนใดควรใช้รูปแบบการเขียนแบบใด เพื่อเลือกใช้รูปแบบนั้นให้เหมาะสมกับงานเขียนที่ผู้เขียนต้องการจะเขียน

ศิริพร พัวพันธ์ (2532 : 17-18) ได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการเขียนไว้ ดังนี้

1. กลไกในการเขียน (Mechanics) ได้แก่ การสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีการเขียนของแต่ละภาษา

2. ไวยากรณ์หรือหลักภาษา (Grammar) ได้แก่ การเขียนประโยคให้ถูกต้องตามไวยากรณ์หรือหลักภาษานั้น

3. เนื้อหา (Content) ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ได้แก่ สาระในการเขียนให้เหมาะสมตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการและเหมาะสมกับผู้อ่าน

จากทัศนะและข้อสรุปของนักการศึกษาต่างได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น สามารถสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนนั้น ประกอบไปด้วยองค์ประกอบเกี่ยวกับความรู้ในสิ่งที่เขียน ความสามารถในการใช้ภาษาในการเขียน และความสามารถในการเชื่อมโยงความคิด ประสบการณ์หรือสิ่งที่ต้องการสื่อสารออกมาเป็นงานเขียนที่มีวัตถุประสงค์ตามที่ผู้เขียนตั้งใจไว้

1.6 ความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

ความสามารถในการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่ซับซ้อนนั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติเหมือนการพูด ในการเรียนเพื่อให้มีความสามารถในการเขียนนั้นผู้เรียนจะต้องฝึกฝน มีความพยายามและตั้งใจเป็นอย่างมาก แม้แต่ในภาษาที่หนึ่งซึ่งเป็นภาษาพูดของผู้เรียนเองก็ตาม ทั่วๆ ที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคยในภาษานั้นอยู่แล้ว ก็ยังจำเป็นต้องได้รับการสอนทักษะการเขียนจากผู้ที่มีความรู้ ดังนั้น การเขียนในภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจึงยังมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นสำหรับผู้เรียน สำหรับความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้นได้มีผู้ศึกษาและให้ความคิดเห็นถึงความคล้ายคลึง รวมทั้งปัญหาที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่สอง ดังนี้

สำหรับความคล้ายคลึงของความสามารถในการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองนั้น ได้มีนักการศึกษาสนใจและให้ทัศนะไว้หลายท่าน ได้แก่

คาโรล เอดเซลสกี (Carole Edelsky, 1982 : 223)

เชื่อว่า ความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองสามารถจะถ่ายโอนข้ามภาษาได้ ความเชื่อดังกล่าวได้จากงานวิจัยที่เขาพบว่า ผู้เรียนใช้ความสามารถและกลวิธีในการเขียนในภาษาที่หนึ่งมาช่วยในการเขียนงานเขียนในภาษาที่สอง โดยนำมาใช้ในการสร้างสมมติฐานในการเขียนงานเขียนในภาษาที่สอง การเรียนรู้กระบวนการในการเขียนภาษาที่หนึ่งจึงเป็นประโยชน์มากในการเขียนภาษาที่สอง

แนนซี ดุค เอส เลย์ (Nancy Duck S. Lay, 1983

อ้างถึงใน Ann Raimes, 1985 : 231) ได้กล่าวว่า "กระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองจะมีความคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ผู้เรียนภาษาที่สองมักจะใช้กลวิธีในการเขียนที่เขาเขียนในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการเขียนภาษาที่สองนั่นเอง"

จิม เบลล์ และ แซนดรา เบอรวาบี (Jim Bell and Sandra Burraby, 1984 : 16) ได้กล่าวถึงการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองว่า ในการเรียนการเขียนนั้นก็เช่นเดียวกับการอ่าน กล่าวคือ ผู้ซึ่งสามารถอ่านออกและเขียนได้ในภาษาที่หนึ่งนั้น จะมีทักษะในการเขียนซึ่งสามารถช่วยผู้เรียนเรียนการเขียนในภาษาที่สอง ที่เห็นได้ชัดคือ ผู้เรียนที่เรียนการเขียนภาษาที่หนึ่งมาแล้วนั้น จะมีทักษะการเขียนในระดับโลกดีกว่าผู้เรียนที่ไม่สามารถเขียนภาษาที่หนึ่งได้ ส่วนผู้ที่ไม่สามารถอ่านและเขียนภาษาใดๆ มาก่อน เมื่อเริ่มเรียนภาษาที่สองจะขาดทักษะในการเขียน และจำเป็นต้องฝึกฝนมากกว่าผู้ที่มีทักษะด้านการเขียนมาแล้ว

บี โมฮาน และ คีบ เบิลยู โล (B. Mohan and W. Lo, 1985 : 516) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองว่า มีความคล้ายคลึงกัน โดยผู้เรียนจะขาดกลวิธีในการเขียนคล้ายคลึงกันทั้งในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ถ้าผู้เรียนคนใดไม่มีกลวิธีการเขียนที่ดีในภาษาที่หนึ่งแล้ว ในการเขียนภาษาที่สองก็จะมีกลวิธีในการเขียนที่ดีด้วย แต่การขาดแคลนกลวิธีในการเขียนนี้สามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้ แต่ถ้าไม่สามารถพัฒนากลวิธีการเขียนภาษาที่หนึ่งให้ดีขึ้น ก็จะทำให้ไม่สามารถพัฒนากลวิธีการเขียนในภาษาที่สองด้วยเช่นเดียวกัน

เอ็ม โมแรญ อี ซิลวา (M. Moragne E. Silva, 1986 อ้างถึงใน Alexander Friedlander, 1990 : 110) ได้กล่าวว่า "กระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองจะมีกลวิธีที่คล้ายคลึงกัน และกลวิธีในการเขียนที่มีคุณภาพในภาษาที่หนึ่งจะถูกถ่ายโอนมาใช้ในขณะที่ผู้เขียนเขียนภาษาที่สอง"

ซี เอส โจนส์ และ เจ ทาโทร (C.S. Jones and J. Tatro, 1987 อ้างถึงใน Alexander Friedlander, 1990 : 109) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองว่า ไม่ว่าผู้เขียนจะมีความสามารถในทางภาษาสูงหรือต่ำ ผู้เขียนจะถ่ายโอนกลวิธีในการเขียนจากภาษาที่หนึ่งมาใช้เมื่อเขียนภาษาที่สอง กลวิธีในการเขียนใดที่ผู้เขียนไม่เคยใช้ในภาษาที่หนึ่ง ผู้เขียนก็จะไม่สามารถใช้กลวิธีในการเขียนนั้นในภาษาที่สองด้วยเช่นกัน

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1987 : 441-442) ได้ให้ความเห็นว่า จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองจำนวนมาก ทำให้ทราบว่าผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเป็นจำนวนมากนั้นไม่มีทักษะและความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง เนื่องจากได้รับการสอนและฝึกฝนน้อยในทั้งสองภาษา นอกจากนี้ยังพบว่า ความยากในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มีสาเหตุมาจากวิธีการเขียนมากกว่าความแตกต่างระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

วาเลอรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt, 1987 : 258) ได้กล่าวถึงผู้ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองว่า ผู้เขียนที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองดีนั้น นอกจากจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองเป็นอย่างดีแล้ว ยังจะต้องมีความสามารถในการเขียนที่ดีในภาษาที่หนึ่งด้วย ในด้านปัญหาในการเขียนภาษาที่สองโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาด้านภาษาได้มีผู้แสดงความคิดเห็นไว้หลายท่าน

อาร์ บี คาฟาน (R. B. Kaphan, 1983 : 35) ได้กล่าวว่า "ในการเขียนภาษาที่สองของผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนั้น รูปแบบของสำนวนที่เขียนภาษาที่สองจะมีการแทรกแซงมาจากภาษาที่หนึ่ง"

จิม เบลล์ และ แซนดรา เบอร์ราบี (Jim Bell and Sandra Burraby, 1984 : 17) ได้กล่าวถึงปัญหาที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศไม่สามารถนำทักษะการเขียนที่เขามีความรู้อยู่แล้วมาใช้ในการเขียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศว่า เป็นเพราะข้อจำกัดในการใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้เรียน อันประกอบด้วยข้อจำกัดด้านไวยากรณ์ การผูกประโยค ความรู้ด้านคำศัพท์ และการนำเสนอความคิดโดยใช้ภาษาที่ชัดเจนถูกต้อง เพราะการเขียนนั้นยากกว่าการพูดมาก เนื่องจากการเขียนนั้นเป็นการนำเสนอด้วยตัวอักษรเท่านั้น ในขณะที่การพูดผู้พูดสามารถแสดงสีหน้า ท่าทาง หรือน้ำเสียงหนักเบาประกอบในขณะที่ต้องการสื่อความหมายได้ ดังนั้น จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่ผู้เรียนจะต้องมีพื้นฐานความรู้ในด้านภาษาเป็นอย่างดี จึงจะช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเขียน

ฮาคาน ริงบอม (Hakan Ringbom, 1987 : 71-78) ได้กล่าวถึง ปัญหาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นมักเกิดจากข้อจำกัดทางภาษาต่างประเทศของผู้เรียน เป็นต้นว่า การรู้คำศัพท์ไม่เพียงพอ การที่มีความรู้ด้านกฎเกณฑ์และรูปแบบของภาษาไม่สมบูรณ์ จึงเป็นเหตุให้เกิดข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ในงานเขียนของผู้เขียน นอกจากนี้ความรู้ของภาษาที่ไม่สมบูรณ์ของผู้เขียนยังเป็นสาเหตุให้เกิดการตั้งกฎเกณฑ์การใช้ภาษาที่ผิดพลาด เช่น การนำเอากฎเกณฑ์ในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการเขียนภาษาที่สอง หรือนำกฎเกณฑ์ของสองภาษามารวมกัน

แอนน์ ไรมส์ (Ann Raimes, 1987 : 440-441) ได้กล่าวถึงลักษณะของภาษาที่เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนภาษาที่สองประสบปัญหาในการเขียนภาษาที่สอง ได้แก่ ความแตกต่างด้านวาทศิลป์ของทั้งสองภาษา ซึ่งทำให้เกิดการแทรกแซงจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สอง รูปแบบของการพัฒนาภาษาด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นสาเหตุให้ผู้เขียนภาษาที่สองเกิดปัญหาทั้งในด้านการอ่านและการเขียน ตลอดจนจนลักษณะโครงสร้างของภาษาที่ยากเกินไป ทำให้ผู้เรียนเกิดปัญหาในการเลือกใช้ภาษาในงานเขียน เช่น ตัวเชื่อมต่างๆ หรือการใช้คำหรือข้อความให้เกิดความสนใจ

จากการศึกษาข้อคิดเห็นต่างๆ ของนักการศึกษาหลายท่านดังได้กล่าวมาแล้วนั้น สรุปได้ว่า ผู้ที่มีกลยุทธ์ในการเขียนภาษาที่หนึ่งดีจะได้เปรียบเมื่อเขียนภาษาที่สอง แต่ในขณะที่เดียวกันผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองเป็นอย่างดีด้วย ไม่เช่นนั้นจะทำให้ไม่สามารถนำเสนอความคิดในภาษาที่สองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

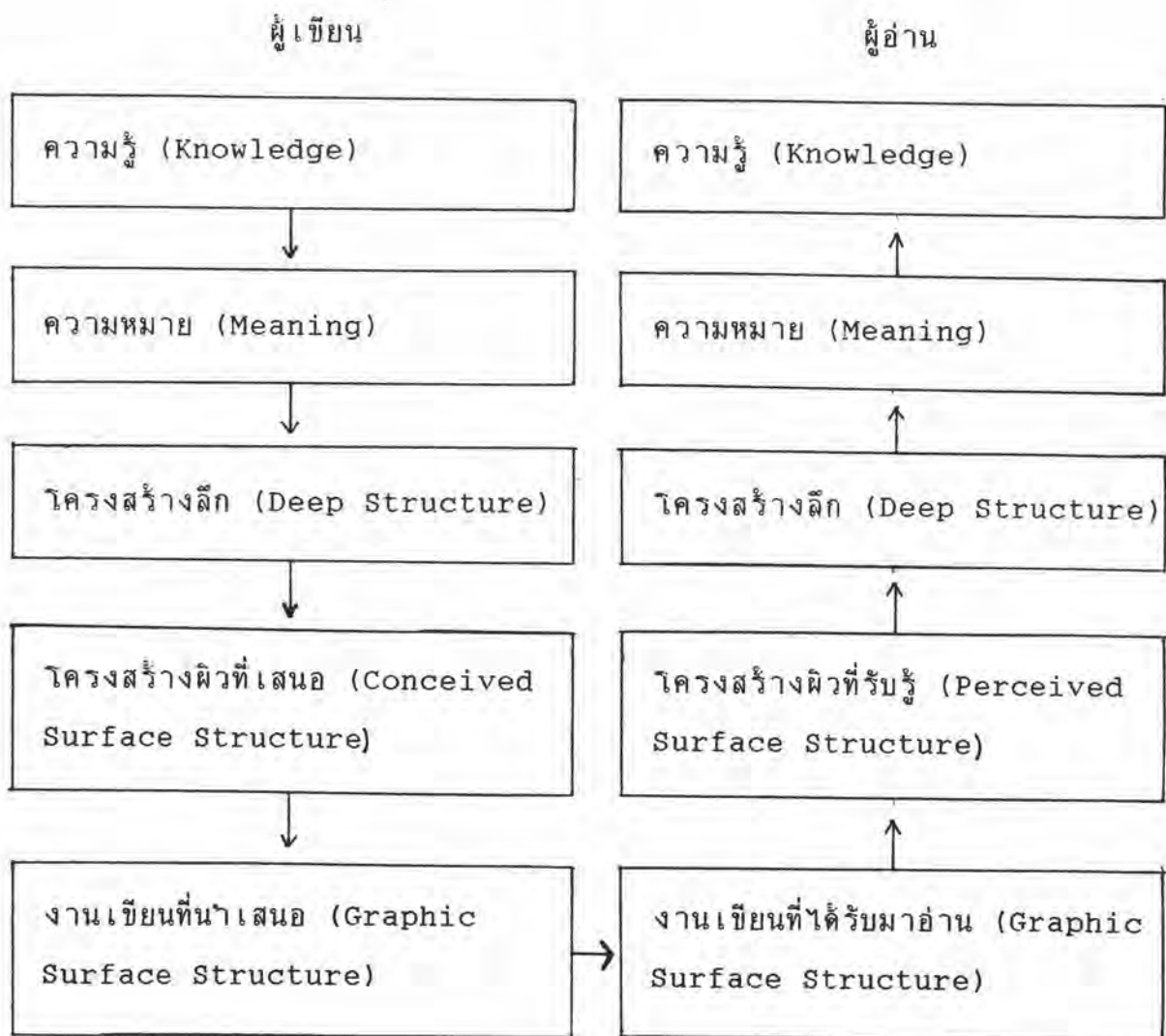
1.7 ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียน

ทักษะการอ่านและทักษะการเขียน เป็นทักษะที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นอย่างมากในการศึกษาหาความรู้ นอกจากนี้ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนยังมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะทักษะการอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดที่สัมพันธ์กับความรู้ทางภาษา ในขณะที่ผู้อ่านต้องพยายามถอดความหมายของภาษาเขียนโดยนำความรู้ในการใช้ภาษาการเรียบเรียงถ้อยคำ และประสบการณ์ของผู้อ่านมาช่วยทำความเข้าใจงานเขียนนั้น และการเขียนก็เป็น

กระบวนการทางความคิดเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด โดยอาศัยความรู้ทางภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำ และประสบการณ์ของผู้เขียนมาช่วยในการผลิตงานเขียนเช่นเดียวกัน ความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านและทักษะการเขียนดังกล่าว มีนักวิชาการหลายคนได้ให้ความคิดเห็นไว้ดังนี้

วิลเลียม ดี เพจ (William D. Page, 1974 : 175-176) ได้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนในรูปแบบของแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 1 กระบวนการโดยทั่วไปของทักษะการเขียนและทักษะการอ่าน (A General Process of Writing and Reading)

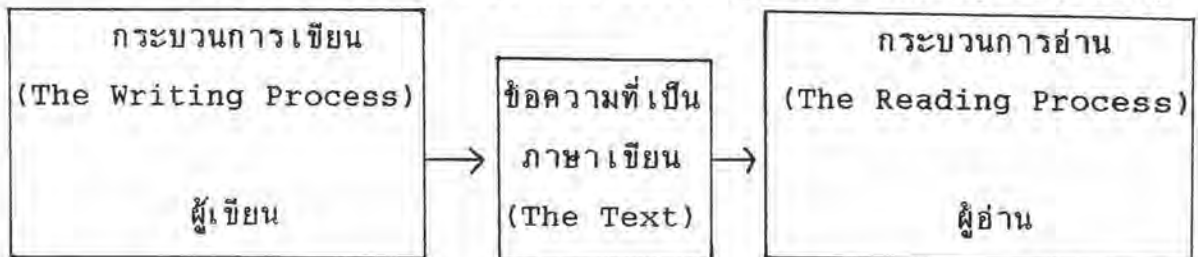

จากแผนภูมิที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมาก กระบวนการต่างๆ ของทักษะทั้งสองนั้นเป็นกระบวนการเดียวกัน แต่ต่างกันที่จุดประสงค์ กล่าวคือ ผู้เขียนมีความรู้และความต้องการจะสื่อความรู้ให้แก่ผู้อ่าน จึงมีกระบวนการเขียนขึ้นเพื่อเสนอความรู้อย่างมีความหมายแก่ผู้อ่าน ส่วนผู้อ่านนั้นได้รับงานเขียนที่ผู้เขียนเขียนมาอ่าน และทำความเข้าใจในงานเขียนนั้น เพื่อจะได้ทราบถึงจุดประสงค์และความหมายที่ผู้เขียนต้องการจะนำเสนอแก่ผู้อ่าน และเมื่ออ่านเข้าใจแล้วผู้อ่านจะได้รับความรู้เพิ่มพูนขึ้น ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1

ไพโรดา ดูบิน และ อีลิต ออลเชน (Fraida Dubin and Elite Olshain, 1980 : 354) ได้กล่าวถึงการสื่อสารว่า การสื่อสารด้วยการพูดนั้น การพูดมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการเข้าใจคำพูด เพราะผู้พูดเป็นผู้ใส่รหัสในภาษาและผู้ฟังเป็นผู้ถอดรหัส การสื่อสารด้วยการเขียนก็ควรจะมีลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ ผู้เขียนก็น่าจะมีความสัมพันธ์กับผู้อ่าน แม้ว่าผู้เขียนและผู้อ่านไม่ได้เผชิญหน้ากันในขณะที่สื่อสารด้วยภาษาเขียนก็ตามแต่ความสัมพันธ์ยังคงอยู่ ดังรูปแบบที่แสดงไว้ในแผนภูมิที่ 2

แผนภูมิที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการเขียนและกระบวนการอ่าน

(Relationship between Writing and Reading Process)

จากรูปแบบความสัมพันธ์ดังกล่าว ในกระบวนการเขียนผู้เขียนใช้ความรู้ในด้านโครงสร้างทางภาษา คำที่มีความหมาย คำเชื่อม และเครื่องหมายต่างๆ เพื่อใส่รหัสให้ข่าวสารด้วยรูปแบบของข้อความที่เป็นภาษาเขียน และจากข้อความที่เป็นภาษาเขียนดังกล่าว ผู้อ่านก็ต้องใช้ความรู้ในเรื่องเดียวกันนี้เองในการตีความข่าวสารออกมาในกระบวนการอ่าน

โรเบิร์ต เจ เทียร์นีย์ และ พี เดวิด เพียร์สัน (Robert J. Tierney and P. David Pearson, 1983 : 568) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ของทักษะการอ่านและทักษะการเขียนว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนนั้นมีโครงสร้างของกระบวนการที่คล้ายคลึงกัน ทั้งสองทักษะต่างก็เป็นการเรียบเรียงเนื้อหา (Acts of Composing) โดยสำหรับผู้อ่านนั้นความเข้าใจความหมายของเนื้อเรื่องที่อ่าน เกิดขึ้นได้จากการใช้ความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านร่วมกับตัวชี้แนะที่ผู้เขียนได้เสนอไว้ในบทอ่านผ่านกระบวนการคิด เพื่อเข้าใจความหมายหรือได้รับความรู้จากงานเขียนนั้นๆ ส่วนสำหรับผู้เขียนซึ่งเขียนงานเขียนแต่ละชิ้นนั้นจะต้องมีความรู้และประสบการณ์นำเสนอความคิดออกมาในรูปของภาษาเขียน ซึ่งผู้เขียนจะต้องพิจารณาภาษาและเนื้อหาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน เพื่อสื่อสารกับผู้อ่านได้ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการ หรืออาจกล่าวได้ว่า ทั้งผู้อ่านและผู้เขียนจะสื่อสารซึ่งกันและกันโดยมีงานเขียนเป็นสื่อกลาง

เอ็ม ซี วิททรอค (M.C. Wittrock, 1983 : 600) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและทักษะการเขียนไว้ว่า ทั้งทักษะการอ่านและทักษะการเขียนต่างก็เป็นกระบวนการทางความคิดของมนุษย์ที่คล้ายคลึงกันแต่สวนทางกัน นั่นคือ ทักษะการเขียนเป็นกระบวนการที่นำเสนอความหมายออกมาเป็นงานเขียน โดยผู้เขียนจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ ประสบการณ์ และความรู้ทางภาษาของผู้เขียนเพื่อนำเสนอออกมาเป็นงานเขียน แต่ทักษะการอ่านนั้นผู้อ่านจะพิจารณาจากงานเขียนที่อ่านและใช้ความรู้ ประสบการณ์ และความรู้ทางภาษาของตนเองผ่านกระบวนการทางความคิดเพื่อหาความหมายของบทอ่านนั้น

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮลด์ (Joan Carson Eisterhold, 1990 : 89-93) ได้สรุปความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านและการเขียนออกเป็น 3 รูปแบบดังต่อไปนี้

1. รูปแบบของความสัมพันธ์แบบตรง (The Directional Model) เขาเสนอว่า รูปแบบนี้การอ่านและการเขียนมีส่วนประกอบของโครงสร้างร่วมกัน โครงสร้างที่จำเป็นของทักษะหนึ่งจะมีประโยชน์ต่ออีกทักษะหนึ่งด้วย เช่น ถ้าผู้อ่านอ่านบทอ่านที่มีรูปแบบการเขียนแบบเปรียบเทียบ (Comparison and

Contrast) ก็จะทำให้เขามีความรู้ในรูปแบบการเขียนนี้ และสามารถนำมาใช้เมื่อเขาผลิตงานเขียนของเขาเองได้

2. รูปแบบของความสัมพันธ์แบบอ้อม (The Non-Directional Model) รูปแบบนี้เขาเสนอว่า การอ่านและการเขียนต่างก็เป็นกระบวนการทางความคิดซึ่งมีปฏิริยาร่วมกัน มีผลต่อกันและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โดยงานเขียนเป็นการนำเสนอข้อมูลข่าวสารผ่านทางภาษา และผู้อ่านจะอ่านงานเขียนโดยได้รับความรู้จากงานเขียนนั้นด้วยความรู้ทางภาษา เช่นเดียวกัน แต่ทั้งสองกระบวนการนี้ยังต้องอาศัยประสบการณ์และความรู้เดิมของผู้อ่านและผู้เขียนเป็นสิ่งช่วยให้การอ่านและการเขียนนั้นประสบผลสำเร็จ

3. รูปแบบของความสัมพันธแบบสองทาง (The Bidirectional Model) รูปแบบความสัมพันธ์เป็นรูปแบบซับซ้อน กล่าวคือ นอกจากทักษะการอ่านและทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่มีปฏิริยาร่วมกัน ในแต่ละระดับความสามารถของการอ่านและการเขียน ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะทั้งสองจะแตกต่างกันไปด้วย เช่น จากผลการวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนเกรด 2 พบว่า จะเกี่ยวกับเรื่องความสามารถในการจำและสะกดคำ แต่สำหรับนักเรียนเกรด 5 นั้น ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน จะเกี่ยวกับความเข้าใจในการอ่าน การเปรียบเทียบโครงสร้าง และการใช้คำศัพท์ในงานเขียน เป็นต้น

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยเป็นกระบวนการที่เกี่ยวกับการรับสารและส่งสารด้านภาษาเขียน นอกจากนี้ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนยังมีส่วนช่วยส่งเสริมความสามารถซึ่งกันและกันอีกด้วย ซึ่งในกรณีนี้ได้มีนักการศึกษา กล่าวถึงไว้หลายท่าน เช่น

จูดิธ แลงเกอร์ (Judith Langer, 1982 : 336-340) กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน การคิด การเขียนว่า หลังจากการอ่านผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจและความคิดต่อเนื่อง และต้องการแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นต่อสิ่งที่ได้อ่านซึ่งผู้เรียนแต่ละคนมีแตกต่างกันไป ถ้าผู้เรียนได้ถ่ายทอดความคิด

ความรู้สึกนั้นออกมาเป็นภาษาเขียน นอกจากจะได้พัฒนาทักษะการอ่าน และการคิด แล้วยังได้พัฒนาทักษะการเขียนควบคู่กันไปด้วย

โดโรธี เฮนนิ่งส์ (Dorothy Hennings, 1982 : 8) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนต่อการอ่านว่า ในการเรียนรู้เพื่อเรียบเรียงเนื้อความเป็นงานเขียน ผู้เรียนจะเกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงวิธีการที่ผู้เขียนถ่ายทอดความคิดที่ซับซ้อนของเขาออกมาเป็นภาษาเขียน ในขณะที่ตัวผู้เขียนก็จะสะสมความรู้และประสบการณ์ที่ได้ เพื่อทำความเข้าใจกับเนื้อหาความในแบบเดียวกัน เมื่อได้อ่านในครั้งต่อไป

สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen, 1984 : 20) ได้กล่าวว่า "ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนนั้นมีผลมาจากการอ่านมากของผู้เรียนไม่ว่าจะเป็นการอ่านความรู้ที่เขาสนใจหรืออ่านเรื่องต่างๆ เพื่อความเพลิดเพลิน"

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮลด์ และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 248) ได้กล่าวว่า "การให้ข้อมูลทางภาษาด้านการอ่านจะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านการอ่านและการเขียน เช่นเดียวกับที่การให้ข้อมูลทางทักษะด้านการเขียน จะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถของผู้เรียนทั้งด้านการอ่านและการเขียน"

ในทานองเดียวกัน แชนดรา สตอทสกี (Sandra Stotsky, 1983 : 627-628) ได้สรุปความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียน โดยเฉพาะประโยชน์ที่เอื้อต่อกันและกัน จากการศึกษางานวิจัยต่างๆ ไว้ว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน นั่นคือ ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนดี มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านที่ดี คุณภาพของงานเขียนมีความสัมพันธ์กับประสบการณ์ในการอ่านของผู้เขียน นั่นคือ ผู้เขียนที่มีความสามารถในการเขียนดี มักจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในการอ่านมากกว่าผู้เขียนที่มีความสามารถในการเขียนไม่ดี และความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับคุณภาพของงานที่เขียน นั่นคือ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านดีกว่า ย่อมจะมีแนวโน้มที่จะสามารถผลิตงานเขียนดีมีคุณภาพมากกว่า

1.8 การวัดความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียน

1.8.1 การวัดความสามารถในการอ่าน

ในการวัดความสามารถในการอ่านนั้น ได้มี

ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการทดสอบกล่าวไว้หลายท่าน ซึ่งต่างก็กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านที่นำมาเป็นพื้นฐานในการสร้างแบบทดสอบ ได้แก่

เดวิด พี แฮริส (David P. Haris, 1969 : 59-60) ได้เสนอว่า การวัดความสามารถในการอ่านควรพิจารณาถึงสิ่งต่อไปนี้คือ

1. ภาษาและสัญลักษณ์ (Language and Graphic Symbols) ได้แก่ ความสามารถในการเข้าใจความหมายส่วนใหญ่ของคำที่ปรากฏในบทอ่าน รู้จักการเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท เข้าใจระบบคำและโครงสร้างประโยคจากลักษณะของภาษาเขียน เข้าใจข้อความยาวๆ เข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษา เช่น เครื่องหมายต่างๆ การใช้ตัวพิมพ์ใหญ่ การย่อหน้า เป็นต้น

2. ความคิด (Ideas) ได้แก่ ความสามารถในการระบุจุดประสงค์ของผู้เขียน ความคิดสำคัญของข้อความที่อ่าน สามารถเข้าใจความคิดย่อยที่มาสืบสนับสนุน สามารถสรุปและอนุมานความจากสิ่งที่อ่าน

3. อารมณ์และลีลาของเนื้อหาที่อ่าน (Tone and Style) ได้แก่ ความสามารถในการบอกถึงทัศนคติของผู้เขียนต่อเรื่องที่อ่าน และต่อผู้อ่าน เข้าใจอารมณ์ของเรื่อง สามารถระบุวิธีและแนวการเขียนของผู้เขียน

โรเจอร์ ที เลนนอน (Roger T. Lennon, 1972 : 29-31) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านที่ควรจะนำไปเป็นเกณฑ์ในการวัดได้อย่างน่าเชื่อถือ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับคำโดยทั่วไป ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะนำไปสู่การบรรลุถึงความสามารถระดับสูงของการอ่านต่อไป

2. ความเข้าใจเรื่องราวที่ปรากฏอย่างชัดเจน ซึ่งหมายถึงความเข้าใจความหมายตามตัวอักษร และความสามารถในการติดตามเรื่องที่อ่านตามลำดับ

3. ความเข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ หมายถึง ความสามารถในการให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ตลอดจนสามารถคาดการณ์เกี่ยวกับผลที่ตามมา ทราบถึงความคิดสำคัญและการจัดลำดับความคิด เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ของข้อความที่อ่านได้โดยการได้ข้อสรุปหรือหลักเกณฑ์จากเรื่องที่อ่าน

4. ความซาบซึ้ง หมายถึง ความสามารถในการทราบถึงความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายของผู้เขียน การทราบถึงอารมณ์ และความสามารถในการเข้าใจวิธีการที่ทาให้ผู้เขียนบรรลุจุดมุ่งหมายในการเขียน

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 103-110) ได้เสนอแนะแนวทางในการวัดความสามารถในการอ่านได้ว่าควรครอบคลุมสิ่งต่างๆ ดังนี้

1. ความหมายของคำศัพท์ หรือกลุ่มคำที่ปรากฏในข้อความหรือบริบท
2. ความหมายของประโยคในโครงสร้างต่างๆ โดยกำหนดประโยคมาให้ 1 ประโยค แล้วให้เลือกประโยคเทียบเคียงที่มีความหมายตรงกับประโยคที่กำหนดให้มา
3. ใจความสำคัญหรือใจความหลักของเรื่องที่อ่าน
4. รายละเอียดในเนื้อเรื่อง
5. ความสัมพันธ์ของใจความในเนื้อเรื่อง
6. การสรุปเรื่องและตีความหมายของเรื่องที่ไม่ปรากฏอยู่ในข้อความหรือบริบท

ฮาโรลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen, 1983 : 89-92) ได้กล่าวแนะการประเมินผลความสามารถในการอ่านไว้โดยวัดด้านต่างๆ ดังนี้

1. โครงสร้างประโยค โดยประเมินผลในระดับตีความประโยคหรือข้อความ (Paraphrase) ด้วยการกำหนดประโยคหรือวลีมาให้ แล้วให้เลือกประโยคหรือวลีที่มีโครงสร้างแตกต่างจากประโยคที่กำหนดให้ แต่ยังคงรักษาเนื้อหาและความหมายเดิมไว้

2. ใจความสำคัญและรายละเอียดสำคัญ เช่น ให้เลือกชื่อเรื่องที่เหมาะสมกับข้อความที่อ่าน ในการประเมินผลระดับนี้ผู้อ่านจะต้องวิเคราะห์ประโยคต่างๆ ที่อ่านมากกว่า 1 ประโยค จึงจะตั้งชื่อเรื่องได้

3. ใจความของเรื่องซึ่งปรากฏโดยนัย คือ ไม่ปรากฏโดยตรงในเนื้อหาเรื่องที่อ่าน แต่ผู้อ่านจะต้องตีความหมายให้ถูกต้องตามที่ผู้เขียนเขียนไว้

อาเธอร์ ฮิวจส์ (Arthur Hughes, 1989 : 116-117) ได้แนะนำถึงสิ่งที่ควรวัดเกี่ยวกับความสามารถของการอ่านไว้ดังนี้

1. ข้อมูลสำคัญในข้อความ
2. รายละเอียดสนับสนุนข้อมูลสำคัญ
3. ความสัมพันธ์ของข้อความโดยพิจารณาจากคำสรรพนามที่ใช้ในข้อความ
4. ความหมายของคำศัพท์โดยการเดาจากบริบท
5. การตีความของข้อความโดยเริ่มตั้งแต่ต้นเรื่อง การดำเนินเรื่อง จนกระทั่งสรุปเรื่องในตอนจบ

จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวนี้ การวัดความสามารถในการอ่านจึงจำเป็นต้องพิจารณาองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านในด้านต่างๆ ทั้งด้านภาษา ด้านความคิด รวมทั้งด้านอารมณ์และลีลาของบทอ่านด้วย ซึ่งแบบสอบวัดที่สร้างขึ้นจะต้องสอดคล้องและครอบคลุมองค์ประกอบดังกล่าวด้วย

1.8.2 การวัดความสามารถในการเขียน

สำหรับการวัดความสามารถในการเขียนนั้น ได้มีผู้เชี่ยวชาญด้านการทดสอบกล่าวไว้ ได้แก่

เดวิด พี แฮริส (David P. Harris, 1969 : 69-75) ได้เสนอว่า ในการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการเขียน ควรจัดองค์ประกอบหรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียนในลักษณะ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ด้านไวยากรณ์และลีลาภาษา

(Testing Formal Grammar and Style) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนมีความรู้ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียนหรือไม่ เช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subjects and Verb Agreement) การใช้สรรพนาม (Use of Pronouns) การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Comparison of Adjectives) การสร้างรูปคำกริยาวิเศษณ์ (Formation of Adverbs) การสร้างรูปคำกริยาอปกติ (Formation of Irregular Verbs) ตลอดจนเรื่องอื่นๆ ที่ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้ในชีวิตจริง

2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ

(Testing the Ability of Organizing Materials) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่จัดเป็นตอนๆ เข้าเป็นประโยค หรือเรียบเรียงเรื่องราวในหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อหาหรือไม่

3. วัตถุประสงค์ด้านการใช้กลไกในการเขียน

(Testing the Mechanics of Writing) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นด้วยตัวอักษรใหญ่ (Punctuation and Capitalization) และการสะกดคำให้ถูกต้อง (Spelling) เป็นต้น

พอล ไคเคอริช (Paul Diederich อ้างถึงใน William McColly, 1970 : 148-156) ได้กำหนดองค์ประกอบในการตัดสินความสามารถในการเขียนไว้ดังนี้

1. ความคิดและจินตนาการ (Ideas) คือ พิจารณาถึงความชัดเจน ความต่อเนื่องและความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบของเรียงความ (Form) พิจารณาถึงการเรียบเรียงเรื่องและลำดับความคิด
3. อรรถรสในการเขียน (Flavor) พิจารณาลีลาการเขียนที่น่าสนใจ และเชื่อถือได้
4. กลไกการเขียน (Mechanics) พิจารณาการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และไวยากรณ์

5. การใช้คำ (Wording) พิจารณาการเลือก ใช้คำและการเรียบเรียงคำ

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 134-135) ได้เสนอแนะว่าในการวัดความสามารถในการเขียนนั้น ควรจะวัดผู้เขียนในด้านต่อไปนี้

1. วัดความสามารถในด้านไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนเรื่องนั้นๆ

2. วัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง เหมาะสม และหลากหลาย

3. วัดความสามารถด้านกลไกการเขียน (Mechanics) หมายถึง เครื่องหมายวรรคตอนและตัวสะกดที่ผู้เขียนใช้ได้ถูกต้อง

4. วัดด้านความคล่องแคล่วของการเขียน คือ วัดด้านลีลา และความคล่องของการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication) หมายถึง ความสามารถในการนำเสนอเนื้อเรื่อง และความคิด ให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ การเลือกใช้ถ้อยคำ ลีลาการเขียน และโวหารต่างๆ

5. วัดด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance) หมายถึง การจัดลำดับความคิดและการเรียบเรียงข้อความ

บิงอร์ สว่างวโรรส และ เยาวภา พุกกะคุปต์ (2524 : 50) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่นำมาใช้พิจารณาเพื่อวัดความสามารถในการเขียน 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความคิดที่แสดงออก และความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน

2. วัตถุประสงค์ในการเขียน (Judgement Skills) ได้แก่ งานเขียนนั้นจะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการเลือกสรร การจัด และลำดับเรื่องราวให้มีความต่อเนื่องกันด้วย (An Ability to Select, Organize and Order Relevant Information)

3. ไวยากรณ์ (Grammatical Skills)

ได้แก่ ความสามารถในการเขียนประโยคที่ถูกต้อง

4. ลีลาการเขียน (Stylistic Skills)

ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน

5. กลไกการเขียน (Mechanic Skills)

ได้แก่ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดตัวอักษรที่ถูกต้อง

จากข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญดังกล่าวมาแล้วนั้นสรุปได้ว่า ในการวัดความสามารถด้านการเขียนนั้น จะวัดในด้านต่อไปนี้ ด้านภาษา ได้แก่ กลไกการเขียน ไวยากรณ์ และคำศัพท์ ส่วนด้านความคิด ได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาและลีลาการเขียน ซึ่งรวมถึงสำนวนโวหาร และอารมณ์ของผู้เขียนด้วย

1.9 การตรวจให้คะแนนงานเขียน

ในการตรวจให้คะแนนงานเขียนนี้ ได้มีนักการศึกษาให้ข้อคิดเห็นและเสนอแนะวิธีการต่างๆ ไว้ดังต่อไปนี้

รีเบคกา เอ็ม วาเล็ตต์ (Rebecca M. Valette, 1977 : 249-250) ได้ให้เกณฑ์การให้คะแนนเกี่ยวกับการเขียนบรรยายภาพชุด ดังต่อไปนี้คือ

ให้คะแนนเต็ม 5 คะแนน โดยในตอนแรกจะพิจารณาด้านเนื้อหาก่อนว่า สามารถเขียนบรรยายภาพได้ถูกต้องและเหมาะสมกับภาพหรือไม่ ถ้าถูกต้องให้ 2 คะแนน ต่อจากนั้นจะพิจารณาด้านความถูกต้องของประโยคด้านไวยากรณ์และคำศัพท์ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 3 2 และ 1 ตามลำดับความถูกต้องมากน้อย

นอกจากนี้ รีเบคกา เอ็ม วาเล็ตต์ (Rebecca M. Valette, 1977 : 255-257) ได้เสนอแนะการให้คะแนนความเรียง 3 แบบ มีรายละเอียดดังนี้คือ

1. การประเมินส่วนประกอบเฉพาะ (Rating Specific Elements) วิธีนี้ผู้สอนจะบอกให้ผู้เรียนทราบล่วงหน้าว่า จะประเมินผลส่วนประกอบเฉพาะต่างๆ ของงานเขียน ตัวอย่างเช่น การเขียนเรียงความโดยมีพื้นฐานด้านคำศัพท์ ผู้สอนจะกำหนดคำศัพท์สำคัญ (Key Words) ไว้ให้ 10 คำ ผู้เรียนจะได้

1 คะแนน สำหรับคำแต่ละคำที่ใช้ได้อย่างถูกต้อง นอกจากการให้คะแนนเป็นคำแล้ว ผู้สอนจะประเมินเรียงความทั้งเรื่องโดยแบ่งการประเมินเป็น ดีเด่น (Outstanding) น่าพอใจ (Satisfactory) หรือไม่น่าพอใจ (Unsatisfactory) อาจมีการตรวจให้เห็นถึงข้อบกพร่องในการเขียน (Writing Errors) โดยคาดหวังให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นด้วย

2. การใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้สอนเตรียมขึ้น (Teacher-Prepared Rating Scale) วิธีนี้ผู้สอนจะกำหนดลงไปว่า จะตรวจให้คะแนนเรียงความด้านใดบ้าง ซึ่งอาจกำหนดองค์ประกอบที่จะตรวจออกเป็นมาตราส่วนประเมินค่าดังต่อไปนี้

- การเรียบเรียงข้อความ (Organization)
ดีเลิศ 6 5 4 3 2 1 ไม่ปรากฏ
- การใช้ถ้อยคำอย่างชัดเจน (Clarity of Expression)
เจ้าของภาษาอ่านเข้าใจง่าย 6 5 4 3 2 1 เจ้าของภาษาอ่านไม่เข้าใจ
- ความกว้างขวางของวงศัพท์ (Breadth of Vocabulary)
ใช้คำศัพท์อย่างมีจินตนาการ 6 5 4 3 2 1 ใช้ศัพท์ที่พบมากซ้ำๆ

มีข้อเสนอแนะว่า ผู้สอนควรบอกให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับระบบการให้คะแนนก่อนที่จะให้ผู้เรียนทำข้อสอบเขียนเรียงความ เพื่อที่ผู้เขียนจะได้ทราบว่าควรให้ความสนใจในประเด็นใดของการเขียนเรียงความเป็นพิเศษบ้าง

3. การใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้เรียนเตรียมขึ้น (Student-Prepared Rating Scale) วิธีนี้เป็นโครงการที่ใช้เวลา 2 วัน ในวันแรกนั้นผู้สอนจะแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มละ 4-5 คน ให้แต่ละกลุ่มแต่งเรียงความจากหัวข้อที่ผู้สอนกำหนดให้ ผู้สอนจะคอยเข้าไปช่วยตามกลุ่ม เช่น ช่วยตอบคำถามและตรวจแก้ไข เมื่อแต่ละกลุ่มแต่งเสร็จและงานเขียนได้รับการแก้ไขข้อผิดพลาดในการสะกดคำและข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์แล้ว ก็ให้ผู้เรียนในกลุ่มที่ลายมือสวยคัดลอกเรียงความของกลุ่มตนไว้

ในวันที่ 2 ผู้สอนจะแจกสำเนาของเรียงความที่ผู้เรียนแต่งเป็นกลุ่มในวันแรก อาจแบ่งผู้เรียนเป็นเดี่ยว เป็นคู่ หรือเป็นกลุ่มซึ่งต่างจากวันแรก แล้วให้ผู้เรียนจัดอันดับงานเขียนตามความชอบ ขึ้นต่อไปก็จะลอกอันดับการจัด

บนกระดานเพื่อเปรียบเทียบงานเขียนที่จัดอยู่ในอันดับต้นกับอันดับท้าย เพื่อพิจารณาว่า มีองค์ประกอบใดที่ทำงานอยู่ในระดับที่ต่างกัน แล้วจกรายการองค์ประกอบเหล่านั้นลงบนกระดาน ซึ่งอาจจะมี จินตนาการ การเรียบเรียงข้อความ ความยาวของประโยค การเลือกใช้คำศัพท์ ฯลฯ แล้วจัดกลุ่มตัวเลขไว้หลังองค์ประกอบต่างๆ เหล่านี้ เช่น จินตนาการ 5 3 1 แล้วให้ผู้เรียนใช้มาตราส่วนประเมินค่านี้กับงานเขียนกลุ่มทั้งหมด แล้วรวมคะแนนทั้งหมดของแต่ละเรื่อง เรียงความที่ผู้เรียนพิจารณาว่าดีที่สุด จะได้คะแนนมากที่สุด เรียงความที่มีคุณภาพต่ำที่สุด จะได้คะแนนน้อยที่สุด การร่างมาตราส่วนขึ้นใหม่นี้จะรวมถึงการเพิ่มการแบ่งประเภทที่สำคัญและการเปลี่ยนแปลงการให้น้ำหนักความสำคัญขององค์ประกอบเฉพาะบางประเภท เช่น ในกรณีที่พบว่าเรื่องของจินตนาการมีความสำคัญกว่าองค์ประกอบอื่นๆ อาจกำหนดมาตราส่วนให้มากขึ้นได้ เช่น จินตนาการ 10 6 2 ครูผู้สอนอาจใช้มาตราส่วนประเมินค่าที่ผู้เรียนสร้างขึ้นดังกล่าวนี้ในการตรวจให้คะแนนการทดสอบเขียนเรียงความในภายหลังต่อไปก็ได้

เฮช แอล จาคอบส์ (H. L. Jacobs, 1981 : 89-105) ได้เสนอแนะการตรวจเรียงความแบบรวมอีกวิธีหนึ่ง โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งผู้ตรวจต้องตัดสินเรียงความทั้งเรื่องว่า ผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในขบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่มุ่งหวังไว้หรือไม่ ถ้าได้ แสดงว่า ผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูลเรียบเรียงเรื่องราว โดยการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลายๆ ส่วนสอดคล้องกัน การตรวจโดยวิธีนี้ได้ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ส่วน ซึ่งพิจารณาลักษณะรวมที่สำคัญในเรียงความนั้นๆ ดังนี้

	คะแนน
1. เนื้อหา (Content)	30
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25
5. กลไกทางภาษา (Mechanic)	5

แต่ละส่วนมี 4 ระดับ คือ

1. ดีมาก - ดีเยี่ยม (Very good to Excellent)
2. ปานกลาง - ดี (Average to Good)
3. อ่อน - ใช้งานได้ (Poor to Fair)
4. อ่อนมาก (Very Poor)

ตัวอย่างเช่น ในส่วนของเนื้อหาที่แบ่งออกเป็น 4 ระดับคือ

ระดับ	ช่วงคะแนน
ดีมาก - ดีเยี่ยม	27-30
ปานกลาง - ดี	22-26
อ่อน - ใช้งานได้	17-21
อ่อนมาก	13-16

นอกจากนั้นแต่ละระดับยังมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้ตรวจจะได้ใช้คำอธิบายเหล่านี้ตัดสินว่า ผู้เขียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการสื่อสารนั้น เช่น ในส่วนของเนื้อหา ถ้าผู้เขียนเขียนได้ดี ในระดับดีมากถึงดีเยี่ยมนั้น หมายความว่า ผู้เขียนมีความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน เขียนได้แก่นสาร โดยขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้

ฮาโรลด์ เอส แมดเซน (Harold S. Madsen 1983 : 101-122) ได้เสนอวิธีการประเมินผลทักษะการเขียน และการตรวจให้คะแนนตั้งแต่ ก่อนการเขียน ขึ้นเริ่มเขียน และขึ้นการเขียนอิสระ ซึ่งสรุปโดยสังเขปได้ดังนี้

1. วิธีประเมินผลทักษะการเขียนขึ้นก่อนการเขียน เช่น การคัดลอกข้อความ การฝึกขั้นนี้จะช่วยให้ผู้เรียนทราบกลไกการเขียน และลักษณะของข้อความ การตรวจให้คะแนนกระทำได้โดย วิธีการหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

2. วิธีประเมินผลทักษะการเขียนขึ้นเริ่มเขียน เช่น การเขียนตามคำบอก การตรวจให้คะแนนกระทำได้โดย วิธีการหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ทั้งนี้ข้อความที่นำมาเขียนตามคำบอก ควรมีความยาวประมาณ 75-100 คำ

3. วิธีประเมินผลทักษะการเขียนอิสระ เช่น การเขียนเรียงความ การตรวจงานเขียนควรมีการกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของการเขียน เพื่อให้ผู้ตรวจสามารถตรวจได้ด้วยความสะดวกและรวดเร็ว โดย แมคเซน ได้แบ่งวิธีการตรวจเรียงความอย่างเป็นระบบออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

3.1 วิธีตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytical Method) เป็นวิธีประเมินงานเขียนโดยแยกประเมินองค์ประกอบต่างๆ ของงานเขียน โดยการหักคะแนน และการให้คะแนน แยกตามองค์ประกอบต่างๆ ได้แก่ กลไกการเขียน (Mechanics) การสะกดคำ (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) การเรียบเรียง (Organization) และการเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary Choice)

3.1.1 วิธีหักคะแนน โดยกำหนดว่า

ข้อผิดพลาดที่	หัก (หน่วย)
1-2	1
3-5	2
5	3

3.1.2 วิธีการให้คะแนน โดยกำหนดคะแนน

ให้ในแต่ละองค์ประกอบดังนี้

องค์ประกอบ	%
กลไกการเขียน	20
การเลือกใช้คำ	20
ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30
การเรียบเรียง	30

3.2 วิธีตรวจแบบรวบยอด (Holistic Method)

วิธีนี้ผู้สอนจะเน้นพิจารณาเรื่องการสื่อความหมายของเรียงความทั้งเรื่อง โดยจะคำนึงถึงข้อผิดพลาดทางกลไกการเขียนเพียงเล็กน้อย และจะถูกหักคะแนนจากความผิดพลาดดังกล่าวน้อยมาก เช่น ลดจากเกรด A เป็น A-

เจ บี ฮีตัน (J. B. Heaton, 1979 : 134-135, 1990 : 108-113) ได้เสนอวิธีการตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบเรียงความไว้ 3 วิธี ได้แก่

1. วิธีนับความผิดพลาดในการเขียน (The Error-Count Method) โดยวิธีการตรวจวิธีนี้ ผู้ตรวจจะนับจำนวนความผิดพลาดในงานเขียน แล้วนำมาหักออกจากคะแนนเต็มทั้งหมด แต่การตรวจวิธีนี้ไม่ค่อยเป็นที่นิยมเพราะเกิดอคติได้ง่าย และสาเหตุสำคัญคือ การตรวจโดยวิธีนี้จะตัดสินด้านความสามารถในการเขียนได้ยาก เพราะถ้าผู้สอบ 2 คน เขียนเรียงความเรื่องเดียวกัน แต่ใช้สำนวนภาษาคนละระดับ ผู้ที่ใช้คำศัพท์สำนวนที่ยากและสลับซับซ้อนกว่า ก็จะมีข้อผิดพลาดในการเขียนมากกว่า ส่วนอีกคนหนึ่งใช้ศัพท์สำนวนที่ง่ายกว่า จะมีข้อผิดพลาดในการเขียนน้อยกว่า ซึ่งจะทำได้คะแนนต่างกัน คนแรกอาจได้คะแนนน้อยกว่าคนที่สอง และไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า ใครมีความสามารถในการเขียนดีกว่ากัน

2. วิธีตรวจแบบวิเคราะห์ (Analytic Method) การตรวจด้วยวิธีนี้จะขึ้นกับแผนการตรวจที่ผู้ตรวจหรือคณะผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยพิจารณาให้คะแนนตามองค์ประกอบในการเขียน 5 ประการดังนี้ คือ

1. ไวยากรณ์ (Grammar)
2. คำศัพท์ (Vocabulary)
3. กลไกในการเขียน (Mechanics)

4. ความคล่องแคล่วในด้านลีลาและความชัดเจนในการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication)
5. ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)
- ในการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบโดยทั่วไปอาจพิจารณาให้คะแนนองค์ประกอบละเท่าๆ กัน เช่น ให้คะแนนองค์ประกอบละ 5 คะแนน ดังตัวอย่าง

องค์ประกอบ	ระดับคะแนน				
	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์ (Grammar)			X		
คำศัพท์ (Vocabulary)				X	
กลไกในการเขียน (Mechanics)		X			
ความคล่องแคล่ว ในด้าน ลีลา และความชัดเจนในการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication)				X	
ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)			X		

คะแนนรวม 14 คะแนน

นอกจากนี้ ยี่ต้นได้เสนอแนะว่า สำหรับผู้เรียนที่มีความสามารถทางการเขียนระดับต้น (Elementary Level) อาจให้นักคะแนนดังนี้ คือ เพิ่มส่วนไวยากรณ์ (Grammar) และคำศัพท์ (Vocabulary) โดยตัดองค์ประกอบด้านความคล่องแคล่ว (Fluency) ออกไป ส่วนในระดับกลาง (Intermediate Level) จะให้ความสนใจกับองค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ของ

ข้อความมากเป็นพิเศษ โดยให้นำหนักคะแนนมากกว่าองค์ประกอบอื่น คือ ำให้องค์ประกอบละ 4 คะแนน แต่องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance) จะให้ 8 คะแนน ส่วนในระดับสูง (Advanced Level) จะเพิ่มการเรียบเรียงข้อความและทำเนียบภาษา (Organization and Register) และรวมกลไกในการเขียน (Mechanics) เข้ากับความคล่องแคล่ว (Fluency) เป็นต้น

3. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) วิธีนี้อาจใช้ผู้ตรวจเพียง 1 คน หรือมากกว่า 1 คน แต่โดยทั่วไปวิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 คน หรือ 4 คน ำให้คะแนนงานเขียนแต่ละชิ้น แล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ย

ตัวอย่างการตรวจเรียงความ 3 เรื่อง ที่มีผู้ตรวจ 4 คน ประเมินผลการเขียนเรียงความโดยใช้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนน (Five-Point Scale) ได้ผลดังนี้

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 2 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 3 คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5

ในกรณีที่เกิดความแตกต่างของคะแนนจากการประเมินผลของผู้ตรวจอย่างเห็นได้ชัด ดังปรากฏในเรียงความเรื่องที่ 3 ก็จะมีการตรวจเรียงความข้ออื่นใหม่โดยผู้ตรวจทั้ง 4 คนอีกครั้ง พร้อมกับมีการอภิปรายตกลงกันเกี่ยวกับคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคนจนกว่าจะตกลงกันได้

ในการตรวจให้คะแนนด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจทุกคนจะอ่านงานเขียนอย่างรวดเร็ว แล้วให้คะแนนงานแต่ละชิ้น โดยแต่ละคนจะอ่านงานเขียนจำนวนหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดไว้ (มักจะเป็นเรียงความ 20 เรื่อง ต่อ 1 ชั่วโมง) ถ้าผู้ตรวจพบว่าตนเองตรวจให้คะแนนได้ช้าลง เช่น ให้คะแนนงานเขียนได้ไม่กี่เรื่องต่อ 1 ชั่วโมง ก็จะต้องหยุดพักเสียก่อน แล้วค่อยกลับมาตรวจให้คะแนนใหม่เมื่อรู้สึกว่าคุณสามารถให้คะแนนตามอัตราที่กำหนดได้ การให้คะแนนโดยอาศัยความรู้สึกนี้มักพบว่า ทำให้ผู้ตรวจเหนื่อยมากกว่าการใช้วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ ดังนั้น จึงจำเป็นต้องให้ผู้ตรวจหยุดพักการตรวจ เมื่อความสนใจเริ่มลดลงหรือเมื่อรู้สึกที่เกิดความเหนื่อยยากกับการอ่านเนื้อหาเรียงความแต่ละเรื่อง สิ่งสำคัญก็คือ คะแนนที่อาศัยความรู้สึก จะต้องขึ้นอยู่กับความรู้สึกเพียงอย่างเดียวเท่านั้น การตรวจวิธีนี้พบว่ามีผลเร็วกว่าวิธีอื่น และถ้าใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ตรวจเรียงความด้วยวิธีนี้ ผลที่ได้ก็มักจะมีผลเชื่อถือได้มากกว่าวิธีการตรวจแบบการวิเคราะห์ (Analytic Method) ที่ใช้ผู้ตรวจเพียงคนเดียว แต่ในกรณีที่มิผู้ตรวจเพียงคนเดียวเท่านั้นแล้ว ผลที่ได้จากการตรวจด้วยวิธีนี้เป็นเกณฑ์จะมีความเที่ยงหรือความเชื่อถือได้น้อยกว่าผลของการตรวจด้วยวิธีตรวจแบบการวิเคราะห์

จากเกณฑ์การตรวจให้คะแนนดังกล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่ามีหลักเกณฑ์ในการให้คะแนนที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งในการนำมาใช้ตรวจงานเขียนนั้นขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของผู้ตรวจที่จะเลือกเกณฑ์ที่เหมาะสมกับระดับชั้นของผู้ถูกทดสอบ ลักษณะงานเขียน ระยะเวลาในการตรวจและวัตถุประสงค์ของการตรวจในแต่ละครั้ง

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ พบว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง คือ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน และงานวิจัยเกี่ยวกับการทดลองสอนทักษะการอ่าน โดยเสริมทักษะการเขียน ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองนั้นยังไม่มีผู้ทำการวิจัย ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

อนันตชัย พงศ์สุวรรณ (2522 : 28-30) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาการถ่ายโอนทักษะการจับใจความสำคัญ และทักษะการสรุปความจากภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นสูง วิชาเอกภาษาอังกฤษ วิทยาลัยครูบุรีรัมย์ จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ และสรุปความฉบับภาษาไทย 1 ฉบับ และภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนที่นักศึกษาได้จากการทดสอบการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญในแบบทดสอบภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญในแบบทดสอบภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนที่นักศึกษาได้จากการทดสอบการสรุปความในแบบทดสอบฉบับภาษาไทย มีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากการทดสอบการสรุปความในแบบทดสอบฉบับภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีการถ่ายโอนทักษะการอ่านเพื่อจับใจความและการอ่านเพื่อสรุปความภาษาไทยไปสู่ภาษาอังกฤษ

ประสิทธิ์ สง่าเนตร (2523 : 39-41) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านโดยใช้วิจารณ์เฉพาะของนักศึกษารุ่นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ จากวิทยาลัยครู 6 แห่ง ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรจำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่าน

โดยใช้วิธีการฉายาณ จำนวน 2 ฉบับ คือ แบบสอบ Watson-Glaser Critical Thinking Appraisal, Form A ซึ่งเป็นแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษ และแบบสอบฉบับภาษาไทยซึ่งแปลมาจากแบบสอบภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น หลังจากนำแบบสอบทั้งสองฉบับไปทดสอบนักศึกษาแล้ว ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทัศนีย์ มั่งประยูร (2524 : 40-42) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษา จำนวน 109 คน แยกเป็นชาย 47 คน หญิง 62 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ 2 ฉบับ คือแบบสอบการอ่านเชิงวิจารณ์ของ Watson-Glaser ซึ่งเป็นแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษ และแบบสอบอ่านเชิงวิจารณ์ฉบับภาษาไทย ซึ่งแปลมาจากแบบทดสอบภาษาอังกฤษดังกล่าวข้างต้น เมื่อนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบนักศึกษามาวิเคราะห์ พบว่า คะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับคะแนนที่ได้จากแบบสอบฉบับภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างในความสามารถในการอ่านเชิงวิจารณ์ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง

อารีรักษ์ สิบถั่น (2535 : 75-76) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยและภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาไทย แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และแบบวัดความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ไม่มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความตระหนักในเมตตาคอกนินซ์ในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความเข้าใจ

ใจในการอ่านภาษาไทยมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน

ดาวรัตน์ ว่องวิทย์การ (2515 : 36-44) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถทางทักษะรับสารกับความสามารถทางทักษะส่งสาร ของนิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และปทุมวัน จำนวน 51 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถทางทักษะรับสาร และทักษะส่งสารในภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่าน โดยมีค่าสหสัมพันธ์ $- .552$

กุสุมา มะนะสุนทร (2519 : 78-80) ได้ทำการศึกษา ระดับความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัย 4 แห่ง คือ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 200 คน เป็นชาย 90 คน หญิง 110 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับการเขียนที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .01

ฉัตรวุฒิ ฌ บัณ (2522 : 58-62) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษในระดับท้ายโอน สื่อสาร และวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษารชั้นสูง ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษในวิทยาลัยครู ภาคการศึกษา 8 จำนวน 101 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือ ร้อยละ 75 และ 70 ตามลำดับ

ศุภพร สุขชื่น (2528 : 44-45) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษในด้านทักษะรับสารและทักษะส่งสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนยานนาเวศวิทยาาคม กรุงเทพมหานคร

จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการสอนทักษะทางภาษาทั้งสี่ จำนวน 40 แผน และแบบสอบถามวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะการเขียนมีความสัมพันธ์กับทักษะการอ่านในทางบวก หมายความว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูงจะมีความสามารถในการอ่านสูงด้วย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในระดับปานกลาง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

งานวิจัยเกี่ยวกับการทดลองสอนทักษะการอ่านโดยเสริมทักษะการเขียน

บทมาภรณ์ นิยมไทย (2530 : 41-42) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการเสริมและไม่เสริมประสบการณ์การเขียน ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนโนนไทยคุรุอุปถัมภ์ อําเภอโนนไทย จังหวัดนครราชสีมา จำนวน 2 ห้องเรียนๆ ละ 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการสอน จำนวน 24 แผน และแบบสอบถามวัดความสามารถในการอ่านที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการเสริมประสบการณ์การเขียน และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่เรียนด้วยการไม่เสริมประสบการณ์การเขียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.2 งานวิจัยต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ โดยแยกเป็นหัวข้อต่างๆ ดังนี้ คือ งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีและกระบวนการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีและกระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน และงานวิจัยเกี่ยวกับการทดลองสอนทักษะการอ่านโดยเสริมทักษะการเขียน และการทดลองสอนทักษะการเขียนโดยเสริมทักษะการอ่าน ซึ่งสรุปผลได้ดังนี้

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการ
อ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

โจแอนน์ เอเบอร์โซล (JoAnn Aebersold, 1985 :
693-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง
สมรรถภาพในภาษาที่สองกับความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง กลุ่มตัวอย่าง
ประชากรเป็นนักศึกษาชาวสเปน ซึ่งมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับ
ปานกลาง และระดับสูง ผู้วิจัยให้นักศึกษาอ่านบทอ่านจำนวน 2 บท บทหนึ่งเป็น
ภาษาสเปนอีกบทหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ เมื่ออ่านจบนักศึกษาทดสอบวัดความเข้าใจ
ในการอ่านบทอ่านละ 26 ข้อ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีความเข้าใจในการอ่าน
ทั้งสองภาษาอยู่ในระดับต่ำ และระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่งสูงกว่า
ระดับความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง นักศึกษากลุ่มที่มีสมรรถภาพในการใช้ภาษา
อังกฤษอยู่ในระดับสูงมีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักศึกษามีสสมรรถภาพในการ
ใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง นอกจากนี้ยังสรุปได้ว่าความสามารถในการ
อ่านภาษาที่สองเป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง โดยผู้ที่ได้คะแนน
ความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สองสูงจะได้คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่ง
สูงด้วย

ซูซาน ฟรานเซส เพอร์เรกอย (Susan Frances
Peregoy, 1987 : 1138-A) ได้ทำการวิจัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์
ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของนักเรียนชาวสเปน
กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนจำนวน 57 คน แบ่งเป็นกลุ่มสูง กลาง และ ต่ำ
ตามระดับความสามารถในการอ่านโดยใช้แบบทดสอบวัด ผู้วิจัยให้นักเรียนอ่านบท
อ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง จำนวน 4 บท เพื่อวัดความสามารถในการอ่าน
จากนั้นจึงนำข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างความ
สามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง โดยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีความ
สามารถในการอ่านภาษาที่สองสูง ปานกลาง และต่ำ จะมีความสามารถในการอ่าน
ภาษาที่หนึ่งสูง ปานกลาง และต่ำ เช่นเดียวกัน

ไคล เพอร์คินส์ และคณะ (Kyle Perkins et al., 1989 : 1-9) แห่งมหาวิทยาลัยเซาเทิร์นอิลลินอยส์ ได้ทำการศึกษาความเข้าใจในการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองในบุคคลคนเดียวกันเมื่อได้รับการทดสอบทั้งสองภาษา ตัวอย่างประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นชาวญี่ปุ่นจำนวน 158 คน ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษหลักสูตรเข้ม 3 ระดับ ได้แก่ ระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบทดสอบ 2 ฉบับ ภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ และภาษาญี่ปุ่น 1 ฉบับๆ ละ 50 ข้อ ผลการวิจัยพบว่า ในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาระดับสูงและระดับกลางนั้น พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในระดับต่ำนั้นไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ซึ่งผู้วิจัยสรุปว่า เนื่องจากในกลุ่มนี้มีความรู้ในภาษาที่สองไม่เพียงพอ

แพทริเซีย แอล คาร์เรล (Patricia L. Carrell, 1991 : 159-179) ได้ทำการศึกษาเพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง จำนวน 75 คน และนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 45 คน โดยที่นักศึกษาแต่ละกลุ่มมีสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน นักศึกษาทั้งสองกลุ่มทำแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและภาษาสเปน ซึ่งประกอบด้วยบทอ่านภาษาอังกฤษและภาษาสเปนอย่างละ 2 บท บทอ่านทั้งสองภาษามีความยาวและระดับความยากง่ายใกล้เคียงกัน เมื่ออ่านบทอ่านจบนักศึกษาดอกคำถามวัดความเข้าใจในการอ่านบทอ่านละ 10 ข้อ ผลการวิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในการอ่านภาษาที่หนึ่ง และความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง ซึ่งพบว่าความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและสมรรถภาพในการใช้ภาษาที่สองเป็นตัวทำนายถึงความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง แต่เมื่อเปรียบเทียบระดับความสามารถในการทำนายของตัวแปรทั้งสองแล้ว พบว่า ในกลุ่มนักศึกษาที่ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งจะเป็นตัวทำนายความ

สามารถในการอ่านภาษาที่สองได้ดีกว่าสมิทภาพในการใช้ภาษาที่สอง ซึ่งจะตรงกันข้ามกับนักศึกษากลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง โดยปรากฏว่า สมิทภาพในการใช้ภาษาที่สองเป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านภาษาที่สองได้ดีกว่าความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่ง

เจมส์ เอ็ม โรเยอร์ และ มาเรีย เอส คาร์โล (James M. Royer and Maria S. Carlo, 1991 : 450-455) ได้ทำการวิจัยโดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการถ่ายโอนทักษะการฟังและทักษะการอ่านจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สอง ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนอิตาเลียนเกรด 6 จำนวน 49 คน นักเรียนเหล่านี้ใช้ภาษาสเปนเป็นภาษาแม่และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบทดสอบการฟังทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาสเปนอย่างละ 3 ครั้ง และทำแบบทดสอบการอ่านในภาษาอังกฤษและภาษาสเปนอย่างละ 3 ครั้ง เช่นเดียวกัน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่ามี การถ่ายโอนของทักษะการอ่านภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สอง โดยดูจากคะแนนในการสอบทั้งสองภาษาของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่ามีการถ่ายโอนระหว่างทักษะการฟังกับทักษะการอ่านในภาษาที่สอง และไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสามารถทางภาษา (Language Ability) กับความสามารถในการอ่านภาษาที่สอง

งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีและกระบวนการอ่านในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

มาร์ค เอ คลาร์ค (Mark A. Clark, 1979 : 121-145) แห่งมหาวิทยาลัยโคโลราโด ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาสเปนและภาษาอังกฤษของผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยการศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์จะตัดสินว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาสามารถอธิบายพฤติกรรมการอ่านของผู้ใหญ่ที่พูดภาษาสเปนในการอ่านภาษาสเปนและภาษาอังกฤษได้หรือไม่ และผู้อ่านเหล่านี้ได้ถ่ายโอนทักษะการอ่านในภาษาสเปนไปยังการอ่านในภาษาอังกฤษหรือไม่ ในระยะแรกผู้เรียนซึ่งเป็นผู้ใหญ่ 21 คน ทำแบบทดสอบโคลซในภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ แล้วนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนนเพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่ามีชิมิเลขคณิตและทดสอบค่าที (t-test) เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่าน ต่อมาเป็น

การศึกษาพฤติกรรมการอ่านของตัวอย่างประชากรทีละคน โดยใช้แบบทดสอบข้อบกพร่องในการอ่านของ กูดแมน (Goodman Taxonomy of Reading Miscues) ให้ตัวอย่างประชากรแต่ละคนอ่านแบบทดสอบปากเปล่าและพยายามจำเนื้อเรื่องทั้งหมด หลังจากนั้นตัวอย่างประชากรเล่าเรื่องที่จำได้จากการอ่านให้ผู้วิจัยฟัง ผู้วิจัยบันทึกเทปไว้ และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ ผลการศึกษาทั้งสองครั้งนี้สนับสนุนว่า ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยานั้นสามารถอธิบายพฤติกรรมการอ่านในภาษาสเปนและภาษาอังกฤษได้ โดยผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งสูงจะพยายามนำเอาพฤติกรรมการอ่านที่เขาใช้ในภาษาที่หนึ่งมาใช้ในการอ่านภาษาที่สองด้วย ทำให้เขาสามารถอ่านภาษาที่สองได้ดีเช่นกัน

แกรี เอ.ไซโกะ (Gary A. Czikó, 1980 : 101-114) แห่งมหาวิทยาลัยอิลลินอยส์ ได้ศึกษาเรื่องความรู้ทางภาษาและกลวิธีในการอ่าน โดยการเปรียบเทียบข้อผิดพลาดในการออกเสียงในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ใน การศึกษานี้เป็นการอ่านออกเสียงภาษาฝรั่งเศสของผู้เรียนที่พูดภาษาอังกฤษในระดับ กลางและสูง โดยทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบข้อผิดพลาดกับผู้เรียนที่พูดภาษา ฝรั่งเศส ตัวอย่างประชากรแบ่งเป็น 3 กลุ่ม เป็นผู้เรียนซึ่งพูดภาษาอังกฤษ 2 กลุ่มๆ ละ 22 และ 25 ตามลำดับ กลุ่มสุดท้ายเป็นผู้เรียนซึ่งพูดภาษาฝรั่งเศส 29 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหา 2 เรื่อง ซึ่งให้ตัวอย่างประชากรออกเสียงทีละคน และทำความเข้าใจไปด้วย หลังจากนั้นผู้วิจัยถามคำถามเป็นภาษา ฝรั่งเศส โดยจะอัดเทปไว้แล้วนำไปวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ตัวอย่างประชากร ทั้งหมดทั้งผู้พูดภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่ และผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง จะใช้กลวิธี 2 กลวิธีร่วมกันในการอ่านภาษาฝรั่งเศส ได้แก่ วิธีจับใจความจาก เนื้อหาที่ปรากฏ (Graphic Information) และวิธีจับใจความแบบอาศัยบริบท (Contextual Information) ส่วนผู้ที่มีความรู้ในภาษาฝรั่งเศสต่ำไม่ใช้วิธีจับใจ ความแบบอาศัยบริบท (Contextual Information) แต่ใช้วิธีจับใจความจากตัว อักษรที่ปรากฏ (Graphic Information) เท่านั้น

กิสซี แซริก (Gissi Sarig, 1987 : 105-120) แห่ง มหาวิทยาลัยเอฟเวอรีแมน (Everyman's University) ได้ศึกษาเรื่องการอ่าน ในระดับสูงในภาษาที่หนึ่งและภาษาต่างประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์จะเปรียบเทียบ

กระบวนการอ่านในภาษาฮิบรู และภาษาอังกฤษ ใช้ตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นหญิง 10 คน ในชั้นมัธยมปลาย อายุประมาณ 17-18 ปี ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมาประมาณ 8 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบแบบโคลซ นำคะแนนมาตรวจตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วจึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการอ่านที่ผู้อ่านใช้ในการอ่านทั้งสองภาษานั้น เกือบจะเหมือนกันทั้งหมด และมีการถ่ายโอนกระบวนการอ่านจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สองด้วย

แซลลี แอนน์ แฮก (Sally Ann Hague, 1988 : 3317-A) ได้ทำการศึกษาการถ่ายโอนทักษะการอ่านจากภาษาที่หนึ่งไปยังภาษาที่สอง ผลของความเข้าใจของผู้อ่านในโครงสร้างด้านรูปแบบของบทอ่าน 4 แบบ ได้แก่ การเปรียบเทียบ (Comparison) การแก้ปัญหา (Problem / Solution) การเป็นเหตุเป็นผลกัน (Causation) การเก็บใจความสำคัญ (Collection) ในการอ่านบทอ่านทั้ง 4 ในภาษาที่สอง และกลวิธีที่ผู้อ่านใช้เพื่อเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านในภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยจอร์เจียที่เรียนภาษาสเปนเป็นภาษาที่สอง จำนวน 92 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาสเปน และแบบสอบวัดความรู้เดิมเกี่ยวกับความเข้าใจในโครงสร้างด้านรูปแบบของบทอ่านทั้ง 4 แบบ ในการเก็บข้อมูลครั้งแรกรุ่นตัวอย่างประชากรจะอ่านบทอ่านทั้งหมด แล้วเขียนสิ่งที่จำได้จากการอ่านโดยอิสระ และทำแบบสอบแบบเลือกข้อถูกและข้อผิด หลังจากนั้นอีก 1 สัปดาห์ ตัวอย่างประชากรเขียนสิ่งที่จำได้จากการอ่าน และทำแบบสอบแบบเลือกข้อถูกและข้อผิดโดยไม่ต้องอ่านบทอ่านทั้งสองภาษา นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่สองดีกว่าจะถ่ายโอนความรู้ด้านรูปแบบของบทอ่านทั้ง 4 แบบ จากภาษาที่หนึ่งมายังภาษาที่สอง ส่วนผู้ที่มีความสามารถในการอ่านภาษาที่สองต่ำจะไม่มีการถ่ายโอนดังกล่าว และพบความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในรูปแบบของบทอ่านทั้ง 4 แบบ ในภาษาอังกฤษและภาษาสเปน ซึ่งพบว่ากลวิธีในการอ่านที่ผู้อ่านใช้ในการหาความหมายในทั้งสองภาษาค่อนข้างคล้ายคลึงกัน

ทิพมาศ คันติวังศ์ (Tipamas Tantiwong, 1989 : 2983-A) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลของความรู้เดิมในด้านวัฒนธรรมที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย โดยมีจุดประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการที่นักเรียนใช้ในการสร้างความเข้าใจบทอ่านที่มีพื้นฐานทางวัฒนธรรมแตกต่างกัน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนในโรงเรียนสาธิต (มัธยม) ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูง 20 คน และกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ 20 คน ในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักเรียนหญิง 10 คน นักเรียนชาย 10 คน นักเรียนทุกคนอ่านบทอ่านที่มีเนื้อหาทางวัฒนธรรมแตกต่างกันจำนวน 2 บท โดยบทหนึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทย อีกบทหนึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างประเทศ เมื่ออ่านจบนักเรียนเขียนสรุปว่าตนเองจดจำเนื้อหาอะไรได้บ้าง ผู้วิจัยประเมินการเขียนของนักเรียนโดยดูว่านักเรียนได้เขียนอะไรเพิ่มเติมหรือเขียนสิ่งใดผิดไปบ้าง นอกจากนี้ยังประเมินเวลาที่นักเรียนใช้ในการอ่านแต่ละบทอ่านอีกด้วย ผลการวิจัยพบว่า ความรู้เดิมในด้านวัฒนธรรมและความสามารถในการอ่านมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาที่สอง และเมื่อเปรียบเทียบภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง พบว่า นักเรียนสามารถจดจำเนื้อหา ใช้เวลาในการอ่าน และมีข้อผิดพลาดในการอ่านภาษาที่หนึ่งน้อยกว่าภาษาที่สอง นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูงมีความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองมากกว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำในทุกด้าน

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

โจน คาร์สัน ไอสเตอร์โฮลด์ และคณะ (Joan Carson Eisterhold et al., 1990 : 245-266) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของผู้ใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยศึกษาความสัมพันธ์ข้ามภาษา (ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง) และความสัมพันธ์ข้ามทักษะ (การอ่านและการเขียน) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถ

ในการอ่านและการเขียนภาษาที่หนึ่งและความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาชาวจีน 48 คน และชาวญี่ปุ่น 57 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม แบบสอบวัดความสามารถในการอ่านและแบบสอบวัดความสามารถในการเขียนทั้ง 3 ภาษาๆ ละ 1 ชุด ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่หนึ่งมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่สอง แต่ค่าสหสัมพันธ์ของความสามารถในการอ่านมีค่าสูงกว่าค่าสหสัมพันธ์ของความสามารถในการเขียน มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนในแต่ละภาษา และความสัมพันธ์ดังกล่าวนี้แตกต่างกันออกไปในแต่ละภาษาและกลุ่มตัวอย่างประชากร งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษากลวิธีและกระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง

คาโรล เอดเดลสกี (Carole Edelsky, 1982 : 211-228) ได้ทำการวิจัยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการเขียนระหว่างการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองของนักเรียนที่เรียนสองภาษา (Bilingual Program) ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนเกรด 1, 2 และ 3 จำนวน 9, 9 และ 8 คน ตามลำดับ โดยให้เขียนงานเขียนเป็นภาษาสเปนและภาษาอังกฤษโดยเก็บข้อมูล 4 ครั้ง ในปีการศึกษา 1980 และ 1981 นำงานเขียนนั้นมาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า ความรู้ในการเขียนภาษาที่หนึ่งจะเป็นพื้นฐานในการเขียนภาษาที่สองกระบวนการและกลวิธีในการเขียนภาษาที่สองของนักเรียนนั้นพบว่ามีพื้นฐานและได้รับการปรับเพื่อใช้เขียนในภาษาที่สองมาจากกระบวนการและกลวิธีในการเขียนภาษาที่หนึ่ง นอกจากนี้ยังพบว่าปัจจัยบางอย่างที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียนภาษาที่สองนั้น ได้แก่ ระบบการเขียนของทั้งสองภาษา ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาที่สองของผู้เขียน ประสบการณ์ในการอ่านและการเขียนของผู้เรียน ความรู้ด้านสังคมภาษาศาสตร์ และกระบวนการเขียน

วาเลอรี อาร์นดท์ (Valerie Arndt, 1987 : 257-267) ได้ทำการวิจัยโดยศึกษากิจกรรมการเขียนทั้งสองภาษาของตัวอย่างประชากรชาวจีน 6 คน เป็นชาย 3 คน และหญิง 3 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาปสูดท้ายที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของมหาวิทยาลัยน่านไค (Nankai

University) ผู้วิจัยกำหนดหัวข้อเรื่องให้ตัวอย่างประชากรทั้งหมดเขียนเรียงความปากเปล่า และบันทึกเสียงไว้ทั้ง 2 ภาษาๆ ละ 2 ข้อความ ใช้เวลาข้อความละ 1 ชั่วโมง นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่าขณะที่เขียนงานเขียนนั้นตัวอย่างประชากรแต่ละคนจะถ่ายโอนวิธีการเขียนข้ามภาษา และสิ่งที่เป็นปัญหาในการเขียนสำหรับตัวอย่างประชากรทั้งสองภาษา ได้แก่ ความรู้อันจำกัดของตัวอย่างประชากรเกี่ยวกับรูปแบบของงานเขียน และความรู้ด้านภาษา

จانیส ลี สคิลเลอร์ (Janis Lee Schiller, 1989 : 2883-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างกระบวนการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่ ทั้งด้านคำศัพท์และการใช้ภาษา ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ใหญ่ซึ่งพูดภาษาอารบิกและเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 5 คน ซึ่งได้รับการคัดเลือกโดยการทดสอบพฤติกรรมกาเขียน ผู้วิจัยสัมภาษณ์ตัวอย่างประชากรเกี่ยวกับประสบการณ์ในการเขียน และการรับรู้เกี่ยวกับการเขียนในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง หลังจากนั้นให้ตัวอย่างประชากรเขียนเรียงความโดยพูดสิ่งที่จะเขียนออกมาดังๆ ทั้ง 2 ภาษาๆ ละ 2 เรื่อง ในขณะที่ตัวอย่างประชากรพูดเรื่องราวออกมา ผู้วิจัยจะสังเกตพฤติกรรมกาเขียนที่สังเกตพบแล้วบันทึกไว้ทั้งหมด หลังจากนั้นนำเอาข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมกาเขียนเรียงความของผู้เขียน 4 คนนั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบกาเขียนนั้นจะแตกต่างกันออกไปในแต่ละคน แต่มีการใช้บางพฤติกรรมเหมือนกัน และรูปแบบกาเขียนที่ใช้ในภาษาที่หนึ่งได้ถูกนำมาใช้ในภาษาที่สองด้วย กระบวนการเขียนของตัวอย่างประชากรทุกคนพยายามที่จะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจมากที่สุด

งานวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียน

ปีเตอร์ อีแวนเน็คโค และคณะ (Peter Evanechko, et al., 1974 : 315-326) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนเกรด 6 ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ของโรงเรียนแห่งหนึ่งใน วิคตอเรีย บริติช โคลัมเบีย (Victoria British Columbia) จำนวน

118 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง

แมรี ลินน์ มิตเจท แคมพ์เบล (Mary Lyn Midget Campbell, 1977 : 5655-A) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการเขียนกับการอ่านของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 40 คน ในมหาวิทยาลัยคัลลาร์ด เมืองนิวออลีนส์ (New Orleans) รัฐหลุยส์เซียนา (Louisiana) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบความสามารถในการเขียนในระดับสูง นอกจากนี้ยังพบว่า ความสามารถในการเขียนเกี่ยวกับการเรียบเรียงรูปประโยคและกลไกในการเขียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการอ่าน

เฟรดดี ลาวาล ธอร์มัส (Freddy Laval Thomas 1977 : 6320-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการอ่านกับทักษะการเขียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 405 คน ในมหาวิทยาลัยเซาท์ แคโรไลนา (South Carolina University) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบการอ่าน และแบบทดสอบการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนในระดับต่ำ ($r_{xy} = .128$)

ศิริพร ล้อมตระการ (Siriporn Limtrakarn, 1978 : 5977-A) ได้ทำการวิจัยในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง จำนวน 110 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบสอบถามเขียนเรียงความ แบบสอบถามการอ่านของเดวิส และแบบสอบถามอ่านแบบโคลซ ผลการวิจัยพบว่า คะแนนจากการทดสอบการอ่านมีความสัมพันธ์กับคะแนนจากการทดสอบการเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มิเชล จาโนปูลอส (Michael Janopoulos, 1986 : 763-769) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน และประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สอง เพื่อต้องการทราบว่า การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง มีความสัมพันธ์ต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สองหรือไม่ ตัวอย่างประชากร จำนวน 79 คน เป็นชาวต่างประเทศที่เรียนระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยโอไฮโอ (Ohio State University) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถามเพื่อหาข้อมูลด้านการอ่านเพื่อความเพลิดเพลิน และให้เขียนงานเขียนเป็นภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่อ่านหนังสือต่างๆ เพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่สองมากจะมีประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สองสูง ส่วนผู้ที่อ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่หนึ่งมากนั้นไม่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สอง และไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านหนังสือเพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองกับประสิทธิภาพในการเขียนภาษาที่สอง

กัญญารัตน์ ทอย เกตขาม (Kunyarut Toy Getkham, 1988 : 1230-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียน และความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตัวอย่างประชากรในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 40 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบสอบถามเข้าใจในการอ่าน Standard Test of Academic Skills Level 1 Form E จากนั้นแบ่งตัวอย่างประชากรออกเป็น 2 กลุ่ม ตามคะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบถาม คือ กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูงและกลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านต่ำให้ทั้ง 2 กลุ่ม อ่านบทความ 2 บทความ แล้วเขียนเรียงความโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากบทความที่อ่าน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านสูงเขียนเรียงความที่มีการจัดรูปแบบและคุณภาพที่สูงกว่า และใช้เวลาในการเขียนโครงร่างมากกว่าอีกกลุ่มหนึ่ง นอกจากนี้ความสามารถในการอ่านเป็นตัวทำนายคุณภาพในการเขียนได้ดีที่สุด ในขณะที่ไม่พบว่า จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ อายุ และเพศ เป็นตัวทำนายคุณภาพการเขียนที่ดี

โพ ฟอง ควา (Poh Fong Kwah, 1988 : 25-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนในภาษาอังกฤษที่สอนเป็นภาษาที่สอง เพื่อต้องการทราบว่าความสามารถในการเขียนและความสามารถในการอ่านภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ และความสามารถในการเขียนภาษาที่สองและจำนวนการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินทั้งในภาษาที่หนึ่ง และภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ค่าสหสัมพันธ์พบว่า ความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กันในทางบวกในระดับสูง ความสามารถในการเขียนภาษาที่สองไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินในภาษาที่สอง อย่างไรก็ตามผลการวิจัยยังพบว่า ผู้ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองต่ำนั้นจะใช้เวลาในการอ่านภาษาที่หนึ่ง และจำนวนการอ่านหนังสือในภาษาที่หนึ่งมากกว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองสูงกว่า นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า การอ่านหนังสือนิตยสารจะมีบทบาทสำคัญต่อการเขียนในภาษาที่สอง โดยทั่วไปแล้วผู้ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองสูงจะอ่านหนังสือนิตยสารหลายประเภทและมากกว่าผู้ที่มีความสามารถในการเขียนภาษาที่สองต่ำกว่าทั้งในภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง จากการศึกษาครั้งนี้สนับสนุนสมมติฐานว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนในภาษาที่สองมีความสัมพันธ์กัน

แมรี-อัลเลน แมคมิลแลน (Mary-Ellen MacMillan, 1990 : 1502-A) ได้ทำการวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการอ่านและการเขียนของนักเรียน เกรด 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงผลของการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนว่ามีผลต่อกระบวนการอ่านและการเขียนของนักเรียนอย่างไร และการอ่านและการเขียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันหรือไม่ ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียน เกรด 5 ของ แมรี แอนน์ เวชเชลล์ (Mary Ann Wessells) โรงเรียนสตราทแฮม เมมโมเรียล (Stratham Memorial School) ใช้เวลาในการศึกษา 2 ปี โดยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบสังเกตนักเรียนในชั้นเรียน การสัมภาษณ์ ทดสอบการเขียนและการอ่าน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า เมื่อเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมภายในห้องเรียนจะมีผลต่อกระบวนการอ่านและการเขียนของนักเรียน นอกจากนี้ยังพบว่ากระบวนการอ่านและการเขียนของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

งานวิจัยเกี่ยวกับการทดลองสอนทักษะการอ่านโดยเสริม
ทักษะการเขียนและการทดลองสอนทักษะการเขียนโดยเสริมทักษะการอ่าน

เจมส์ แอล คาลฮูน (James L. Calhoun, 1971 :
1971-A-1972-A) ได้ทดลองสอนทักษะการเขียนในระดับอุดมศึกษา โดยใช้การ
อ่านอย่างวิเคราะห์วิจารณ์เป็นพื้นฐาน โดยทำการทดลองกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 แห่ง
วิทยาลัยอีสเทอร์น นาซาวเน (Eastern Nazavene College) ผู้วิจัยได้ดำเนินการ
การทดลองสอนทักษะการเขียนด้วยการให้อ่านและวิเคราะห์งานเขียนรวมทั้งมีการ
อภิปรายเทคนิคการเขียนของบทอ่าน แล้วจึงให้ตัวอย่างประกาศนียบัตรเทคนิคดังกล่าว
มาใช้เขียนงานเขียนของตน ผลการวิจัยพบว่า การวิเคราะห์บทอ่านอย่างมีระบบ มี
ส่วนเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องเทคนิคการเขียนเรียงความ นักศึกษาที่ได้รับการสอน
ด้วยวิธีการดังกล่าวสามารถเขียนเรียงความได้ดีกว่านักศึกษาที่ไม่ได้รับการสอน

คาร์เมน คอลลินส์ (Carmen Collins อ้างถึงใน
Sandra Stotsky, 1982 : 339) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองกับนักศึกษาปีที่ 1
ระดับวิทยาลัย เป็นเวลา 1 ภาคการศึกษา ในปี 1979 เพื่อศึกษาผลของการฝึก
การเขียนถ่ายทอดความคิดพร้อมกับการอ่าน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาในกลุ่ม
ทดลองที่ได้ฝึกการเขียนถ่ายทอดความคิดไปพร้อมๆ กับการอ่านมีความสามารถในการ
อ่านเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้ฝึกการเขียนอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติ

คริสทีน เค ฮอลท์ (Christine K. Halt, 1984 :
1987-A) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลการสอนโดยใช้กิจกรรมการเขียน และบทบาท
สมมุติที่มีต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษา จำนวน 16 คน ในมหาวิทยาลัย
หลุยส์วิลล์ (Louisville) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักศึกษาที่เรียนโดยใช้กิจกรรม
การเขียนมีผลสัมฤทธิ์ในการอ่านดีกว่ากลุ่มนักศึกษาที่ไม่ได้เรียนโดยใช้กิจกรรมการ
เขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มาร์โจเรีย ฮอย (Marjorie Hoyer, 1988 : 329-A)
ได้ศึกษาผลของการสอนการเขียนสรุปใจความสำคัญจากความเข้าใจในการอ่าน
และการสอนการเขียนวิจารณ์เรื่องที่ได้อ่านสั้นๆ ของนักศึกษาปีที่ 1 ชาวอเมริกัน
และนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ตัวอย่างประกาศนียบัตรครั้งนี้จำนวน 38

คน เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเท็กซัสแห่งออสติน ที่เรียนวิชาการเขียน 2 ห้องเรียน เป็นชาวอเมริกัน 24 คน และชาวต่างชาติที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง 14 คน ทั้งสองห้องเรียนนั้นจะถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งได้รับการสอนการเขียนสรุปความ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเขียนวิจารณ์เรื่องที่ได้อ่านสั้นๆ ผลการวิจัยพบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการสรุปความ และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีค่าทางบวก และคะแนนด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาที่ได้รับการฝึกเขียนสรุปความสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึก